

ED. ZÄHLITIS.

WESELA MEEŠÄ

JOKS TRIJOS ZEHLEENOS.

J. ROSES APGAHDIBÄ, RIGÄ.

Personas:

Jelabs Zekulinsch, lauku mahju ihpascbneets, bijis skolotajs.

Anna, ta seewa.

Alise, meita.

Darta, Annas mahsa, fainneeziibas wedeja.

Andrejs Zekulinsch, Zekaba brablis, melderis.

Arturs Steebrinsch, palibga skolotajs, dsejneets.

Dama, satumneeze.

Virmais zehleens.

Statuwe: Weranda Zetaba Zetulina lautu mahjās. Pa kreist durwis us dšhwolli; pa labi un prospektā werandas stilla seenās. Prospektā un pa labi ejās us dabrsu, aissegtas ar audelka preešchlareem. Gar stilla seenam galdini ar leelafām un masafām pukem. Werandas widū galds ar weentahrscheem krehfleem. Wairaf pa labi ehrtš lasda loka atšweltsnes krehfls.

Wasaras sabtums. Agra pehzpusdeena. Pa logeem eepluhst jautra saules gaisma.

Virmais štats.

Alife. Arturs.

Alife. Apmešram 17—18 gadus, gimnasties uswaltā ar bišē sapihteeem mateem. Nopuhlas isturetees tā peeanguš seeweete, tomehr newitus lauschas us ahru tās behrnischligā daba. Usnahl pa widu reiše ar Arturu. Abi peekufuschi, tā no garata gabjeena. Ach, och . . . Wehzina sešā labatas lalatinu. Pag, es pašlatišchos, waj no deendufas jau peezehluschees. Atwainojat! Us pirkstu galeem aisee pee durwim pa kreist, pawer tās un klausas.

Arturs. Luhdsu! — Palotas nedabigi galanti. Noleet papirus un awises, las tam rotā, us galda un slauka šweedrus. Istureschanās wiszaur pahrsphileti „apšwehrtā“. Kahds karštums, kahds — karštums! — Un kahds gan tas šchodeen buhs Kaukasā!

Alife aišwer durwis un tāpat nahst atpatat. Laikam wehl gul: neka nedšird. Apšehstas. Waj juhs ko teizāt? —

Arturs palotas. Es teizu, kahdam gan šchodeen wajag buht karštumam Kaukasā, — tur us Kasbeka, Elbrusa — ja jau pee mums, seemelos, tas til warens.

Alife. Ah, wai! . . . Luhdsu, šehšchat, kadehl juhs stahwat kahjās?

Arturs palotas un apšehšchas.

Alife. Mehs te waram buht tilpat šwabadi, tā biršē: papinšch waj nu wehl gul, waj ari jau išgahjis šaimnezibā. — Un kaut ari! — mehs tatschu waram patehrset. Juhs protat til interefanti stahstit. Juhs eeminejatees par Kaukaseem . . .

Arturs. Par manu ilgu preešchmetu! —

Alife. Ah! . . . Šif tam gan wajag buht šlaisti, tā ilgotees pehz kautta angsta, zehla . . .

Arturs tā arveenu šestikulē „apšvehti“ un wahrdu „newar“
isrunā tā „nawar“. Jaunkunds, es nemas nawaru eedomatees
dsihwi, ja to nepeepilda ilgās pehž ka augsta, zehla, tabla...
Kā Ibsens sata: „es mihlu“, wünsch šaka, „es mihlu, kas rada
to leelaku, nelā wünsch pats“... Es nawaru, jaunkundš! —
Es nawaru šameerinatees ar šcho fello dsihwi, labda te wis-
apfabrt. Un kaut ari materialā dsihwe tā ar tuhstosch wa-
scham šaistitu mani pee tās, mans gars, mans intelektš pa-
zelas tā uš ehrgla špahrneem un lido ilgās turp — turp, tur
besgaligš plaschums, šwabadiba. — Ta ir tragedija, jaun-
kundš!

Alife. Kad juhs brauzat uš Kaukazu, tad nemat mani
libdš.

Arturs pahrsteigts. Juhs?

Alife. Ak, peedodat, es biju nerahtne. Smejas. Tā
tatschu feeweetei nepeeklahjas — pašchai peedahwatees. Fui,
nu man kauns par šewi.

Arturs. Jaunkundš! Neweikla šešte, itin tā gatavotos
mestees Alises preešchā zelos.

Alife peezelas un aiffstreen galda otrā pusē. Ak, peedodat!
Ta bij labda nejauscha eedoma.

Arturs. Man peetruhst wahrdu, ar to isteitt tās juh-
tas, labdas juhs mani modinat. Seto winai. Jaunkundš!
Šater winas rotu. Es maldijos tā tumšā... ap manu dweh-
šli bij muhschiga krebsla... Bet nu juhs to apgaismojat.

Alife. Peedodat manu auschibu. Es wehlreis jums
apgalwoju: ta bij nejauscha eedoma. — Bet tagad nu turpi-
nat stabstīt par šawu ilgu preešchmetu. Nofebstas.

Arturs nofebstas libdšās, winas rotu neislaisdams. Jā, ta-
gad es gribu to darit, ihpašchi tagad! — Ak, Deewš! —
leelakā laime un wisleelakā nelaime arweenu šaplubst weenā
laila atomā. Kalnu wirsotnes un breesnigakais besdibins.
Bet jā! — es gribēju jums stabstīt par šawu tragediju.
Šaubas. Es nesinu, es nemas nesinu...

Alife. Man juhs tatschu warat wišu stabstīt...

Arturs. Jums, jā, jums es to waru un ari gribu
stabstīt. Jums es gribu šazit to, lo wehl neweena zilwela
aufs naw no manis dsirdejusi! — Ar patosu. Augstumus es
gribu aiffneegt, plaschumu es gribu statit — wišu wišumu
šewi usnemt... Bet es šinu jau eepreešch, ka tas, kas to
buhš šafneedšis, ka azis buhs pašchu krahšchnako štatijuschas —
tas wairs nawar atgreesstees atpakaļ; tam wahrti uš šcho
muhsu fello dsihwi ir zeeti uš wišiem laifeem. Kā karalis
Dubles šalā, tahds tad weentulis; tablu no šchis dsihwes šahr-
neem, tuttšos šawu dsihwes kaušu, un kad tas tuttšs, metis

to bangās, kas ap wīnu. Strauji israuļ no šwahrta eekšpuses tabatas pudeli un sneeds to Alisei. No jums es negribu ari šcho flehpt!

Alise. Kas tad tas? Apstata pudeli. Mironu galwas kaušs un lauli.

Arturs. Mūšū dšihwes augstakais simbols!

Alise lasa ufrakstu Gifts! Tad teescham ta gifts?!

Arturs. Waj tas juhs pahrsteids? Tad paslatatees šche. Sneeds otru pudeli.

Alise. Wehl weena! Un ari ta gifts?! Teescham!

Arturs rešonē. Kas gan ir gifts? — Leetas wahrds, lā kurfch latrs žits... Bet juhs jau trihzat, jums bail! Sneedsas pehž pudelem. Noglabāim tās atpakaļ tur, kur tām peenahlas buht: tuwu manai ismozitai širdij, kurai tās reis meeru sneegs.

Alise nedod pudeles. Ko juhs runajat, es nemaj ne-trihzu! — Tas ir tik interesanti, turet rokā tahdas.

Arturs. Nirwanas selta atflehgas...

Alise. Bet diwas! — Kadehl jums wajag diwu?

Arturs. Ari to es negribu jums flehpt! Peeleet virstu weenai pudelei. Redsat, ja no šchis pudeles šatura eebanda kaut weenu pileenu, tad azumirkli eestahjas nahwe. — To es nešaju šwahrta labajā labatā. — Bet no šchis pudeles šatura papreekschu usnahl lā šnaudeens, lā maigs šapnis un žilweks itin lā reds wehl wīsu, itin lā dšird wehl wīsu, kas ap wīnu noteef. Wīnsch wehl war domat un just, bet wīna domas un juhtas wairs naw šchis pasaules domas un juhtas, tāpat lā tas, ko wīnsch reds un dšird, pamasam šaluhst ar mūšschibas šlateem un štanam. Wehl azumirkliis, noskan pehdejais akords un štibga truhst.

Alise noleef abas pudeles uš galda. Es newaru! Tas ir tik šatrizinoschi!

Arturs ar patosu. Rahds gandarijums par wīšam tām zeeschanam, kas te bijis jaišzeesch! — Weens lā Prometejs es šahwu pee klints Kaukasā. Sem manis, ap mani un wirs manis šido putni, isplešchas dšidrās debesš, šmarscho apelsīnu foki... Bet es šahwu aulšts un weenaldšigs: mani te ne-šaišta wairs nekas; es esmu pahri wīšam tam! — Mana fruhšs un luhpas ir pušchlotas ar šlaisšateem dšejas šeedeem, ar šmarschigajeem ilgu šeedeem. Es pahrdšiwaju wehlreis tos brihšchus, kas man bijušchi wīsdahrgakee. Es atwados lā Šhanna d'Arš no šaweem mihtajeem tehleem: „Ar Deewu, juhs pakalni un lejas... Nu nešlanēs wairs mana balšs!”

Alise. Wai jums wīš tee buhs tur lihds?

Arturs. Kas? ko juhs domajat?

Alise. Nu, tee dsejoli profâ, furus juhs lasjât man preetschâ.

Arturs. Wiſi! — Tas ir, ja ari tee nebuhs itin wiſi man rolâ uſ papira uſrakſtiti, tad tee atradiſees man ſirdi un garâ. Man wiau loti daudſ. Kad es nahzu uſ ſchejeeni weetâ, tad jau man bij diwi tahdi kurwi ar wezâm awiſem.

Alise. Ar wezâm awiſem?!

Arturs. Nu, protams, kur nodrukati mani rakſti. Bet tad es braukſchu uſ Kaukaſu, tad wiau buhs otrif daudſ.

Alise. Bet tas — par kaiju ar tſchubſkas azim?

Arturs. Jâ, tas man buhs.

Alise. Salat man... ta kaija, ta laiſam tahda ſee-weete, tahda launa, launa, furu juhs — —

Arturs. Kuru es mihlu, Alif!

Alise. Tâ jau es domaju!

Arturs. Es mihlu wiau, neprahſtigi mihlu. Bet wina naw launa. It nemaſ nê! Ta ir mana weenigâ zeriba. Alise, ta eſat juhs!... Alif ſtatuwes dſirdama Zekaba valſs:

„Tahdas nebuſſchanas wairs nedrihtſi notitt! Es ſaku: nedrihtſi!“ Alif es nawaru... es nawaru. Metas Alifeſ preetschâ zelos.

Alise pehtſchi trauz no trehtſta. Zehſtiſch peezehlees!

Arturs ſaudê libdſſwaru un triht.

Alise. Atwainojat, luhdſu! Zehſtiſch peezehlees.

Arturs mudigi rauſchas augſchâ. Alif, ſchi ſtunda ir ſwehta...

Alise. Eſſim dahſâ: Satwer wimu pee rolas un welt libdſ.

Arturs. Alif, ſchi ſtunda ir ſwehta... Es nawaru...

Otrais ſtats.

Darta.

Darta. Gadus 35—40; nolaidigi, netihriigi gebrufeſes. Eet weenmehr lâ palekdamâs, lâ ſteigdamâs; iſſtatas duſmiga; dara wiſu ari tâpat. Atrauj durwis pa kreifi un eſteidsas. Ekai waj trakam japaleek! Katru ſtundu jaunâs pawehles, jauni iſdomajumi. Bet par ſaimneeziibu ari jaſin! Artura papirus nomet laſtâ ſemê. Glauka ar lupatu galdu. Giſts pudeles pajel, paſlatas tanis pret gaiſmu un noleek uſ puku galdina.

Treſchais ſtats.

Darta. Anna.

Anna ſelo Dartai ar galdautu rolâ. Nu, neduſmojees, mahſin. Tu tatschu ſini, ziſ ahtri wiſſſch par wiſu uſtrauzas. — Tee ſkolmeiſtara gadi wimu ſabeigufchi.

Darta. Tā, un tagad nu wiasch beids zitus nost!

Anna. Daba jau wiaam naw launa.

Darta. Waj es neeju, nedaru? — Kas gan bes manis te buhtu? — Dats pirmin solijās eet seenu raudsit, waj naw jau isfaltis. Neka. Kur solits, tur palika!

Anna galdantu usflahjuš salahrto preekschlarus pee ejam. Bet wiasch tatschu ari newar pahr spehkeem publetees! ko war, to jau padara. Wiasch tatschu to weselibu saud.

Darta. Bet manai weselibai nekait nekas! — Kamehr juhs wiši deendusū gulejāt, man bij jaeet pee seena. Kas zits ees?! — Diwus wahlus apgreesu, weenu sagruhdu laudsēs, ka war ratos kraut, saklu gruhst otru, te, skatos: sirgi pa ausam. Dometu nu seenu un skreenu pee sirgeem. Bet Alise tā nosolijās, tā nosolijās usskatit sirgus...

Anna. Waj nu Alisei tas prahtā: aismirsa meitens.

Darta. Sawahz sirgus, skatees: — skreen nu til mahjā launagu dot! — Un tad wehl naw labi! Man kahjas un rokas tihri mehmas!

Anna. Nu jau warēs nešt kasiju eeschā.

Darta. Un tad wehl jadšird wisadi wahrdi! Da treiš prom.

Zeturtais skats.

Anna. Jekabs.

Anna pee durwim pa treiši. Nahz nu, Jekab, nahz!

Jekabs. Gadus 48—50; resns, sahrts, kailu galwas wirspuši. Gehrbees pascha isdomatās „reformas“ drehbēs: platas bifses lihds zet-galeem, kuru turpinajums ar lenzem pahr plezeem ispilda westes weetu. Nahjās pascha isdomatās „kurpes-pastalas“ un garas baltas sekas. Swahrsti plati un bes aptalles; freklam plata aptalle, safeeta ar wioletu lentu. Usnahl ihgns, neapmeerinats un staigā pa skatuwi.

Anna tuwojas Jekabam; meerina. Nu, apmeerinees wih-ria. Aismirsti to nelaimigo muschu.

Jekabs. Nelaimigo? Tu saki nelaimigo?! Atkratas no Annas un wehl ahtrat solo.

Anna. Bet tahda usbudinaschanās tatschu ari kaitiga weselibai.

Jekabs. Bet waj tad te war dšihwot bes usbudinaschanās? — Tā, tad, ja es us wisām nelahrribam raudsitos tā! Nisleef preeksch azim isplestus pirstus. Bet tas nenotiks! Tas nenotiks til ilgi, kamehr ween es dšihwoschu!

Anna. Bet Darta tatschu dara wisu, ko ween spehji. Wairak no winas nemas newar praht. Apdomā til: fain-neežiba til plascha un wisur wajag peeskahrtees, wisu sinat, wisu redset...

Jekabs nostabjas Annai preefshā; swarigi. Kas mani wiswairaf ustrauz, ir tas, ka pee mums jau kluwis par paradumu leelu sabeedristu launumu attaisnot ar wisadām eerunam! Tadehl pee mums noteet wifs otradi! — noscheblo muschas, tas slibgst krehjuma traukā, bet newis zilwetus, kam tās jābauda. Nu, leela behda: weena muscha! Naw jau lameelis! — Bet las ta weenfahrschā muscha tahda ir? — Slimibu un nahwes pereklis. Wehl pagahjuscho nedelu laikraksti sioja, ka pee weenas weenigas weenfahrschās muschas atrasti tšchetri miljoni bazilu! — Tšchetri miljoni bazilu! — Bet weens weenigs bazilitis war nokaut mani, tewi un muhs wifus. Kam tad derēs mana preefshimigā dšihwe, muhsu plaschā fainneeziiba? — Waj tagad tu saproti, kas mani ustrauz? Sast attal staigat. Tewi, protams, tas neustrauz tadehl, ka tu laikrakstus nelasi, sinatnes atradumeem neseko un dšihwo schā tā, tā pagadas.

Anna. Bet latreis jau nelaime negadas.

Jekabs. Al, nelaime negadas? — Tas buhtu til pat daudš, tā tad tu winu tihšchi isaizini. Ja man gaditos nomirt, tad tu tizetu, ka no muscham il gadus mirst wairaf zilwetu, nekā no lauwas nageem, tā tas awisē bij peerahdits, tad tu tizetu, ka awises raksta pateesibu!

Anna. Wibrin, tu attal usbudinees.

Jekabs. Tas ir attentats us manu peršonu! Es nesmu trusitis, ar mani newar taisit mehginajumus, waj mans organismš panesis tšchetru miljonu bazilu usbrukumu, waj nē. Waj tu to saproti? Es aifleedsu tahdus mehginajumus. Manā krehjuma traukā nedrihst muschas sliht!

Peektais skats.

Anna. Jekabs. Darta.

Darta eenahl ar tāsijas traufeem un leel tos us galda.

Anna. Es teescham nesaprotu, kur ta wareja wehl pahrtwertees? — wakar mehs tatschu ar wifu faini khrām muschas.

Darta. Jā, wakar wifu deenu khrām muschas, bet jaušo seenu neewedām! Deews paš, ja to dabutu fainini sinat. Tee muhs no panzkam issmeetu laukā.

Jekabs. Al, tā! tu eš te. Tu eš eezelta par wifas manas fainneeziibas labeerihziibas generalpilmwarneezi. Tagad nu es tew jautaju, kahdus solus tu eš spehrusi —

Darta eet leeleem soleem. Tahdus, tahdus!.. Arween tilai tahdus!..

Jekabs turpina. Un kahdus tu domā spert, lai no-
wehrstu tahdas nekahrtibas, kas apdraud wispahribas labklah-
jibu?

Darta. Ari tahdus pat, gluschi tahdus pat. Man
nemas naw laika la zilwekam eet. Es arweenu speru tikai
tahdus solus. Ar paplahri prom.

Sestais skats.

Anna. Jekabs.

Jekabs nostatas Dartai pakal. Te nu tu redsi neisglib-
tibas auglus, te nu tu winus redsi! — laikrakstus nelasa, pro-
gresam lihdsi neselo... Un ari labu preekschsismi neewehero!

Anna. Nabh nu dser kasiju.

Jekabs nosehschas. Un weens pats es stahwu schis
tumshbas un weenaldshbas widu! — Tapat la wisu jawu
mushchu esmu tur stahwejis, ta stahwu wehl tagad: weentulis,
bes atbalsta, bes beedra! Maisa kasiju. Seens jasteids eewahkt!
— Protams, mushas tadehl war dshiwot! — Bet kur ir
isglijtota sabeedriba, kur sinatnes gaisma aishneegusi tautas
plashatās masas, la peemehram Amerika, tur weseli klubi
nodibinas preeksch mushu kerschanas. — Mushu kehraju klubi...

Anna. Waj tew maisi smehret ar sweestu waj medu,
waj abeem?

Jekabs. Smehre ar abeem.

Septitais skats.

Andrejs tabji no dabrsa augsha. Platmale, zigans sobos
un speekis wola. Runa ar usswaru, dshedri, masleet robusti. Labdeen!
Deews shwehti maltiti!

Anna satruyhtas. Deews pas! tas jau frusttehws Andrejs.
Labdeen, labdeen!

Jekabs. Paldees, paldees!

Andrejs noleel speeki, nomet platmali un ehrti nosehsdamees
atswelnnes krehsla, piippo.

Jekabs. Ka tad tu eedomajees weenreis atnahkt ari
us scho puhi?!

Anna. Zuhš tatschu neapshahdesit kasiti kasijas? Meks
ari nule til shakam eebaudit launagu.

Andrejs. Annai. Es? — Ne, paldees!

Anna. Bet la tad — — — Launaga laiks.

Andrejs. Es launagu neehdu.

Jekabs. Ja zilweks grib buht weseligs, winam wajag
ehst pehz latram diwam stundam. To atsimushas wisas sinatnu

autoritates. — Bet to nu ar tevi par to runat, tu jau sinatni neatstisti.

Andrejs. Es ehdu, kad esmu isfalzis.

Anna. Tad wismas glahsti tehjas kopâ ar mums isferst?

Andrejs. Tehju? Nu, kaut ari leelas slahpes ne-
jubtu, to tomehr waru dsert.

Anna. Tad, luhdsu, sehstatees pee galda. Peebilda
trehstu pee galda. Es tuhdaal eenestichu. Pa treisi.

Ustotais skats.

Zekabs. Andrejs.

Zekabs ar sinamu parastuma apsimu balsi. Urweenu wehl
tahds pat stuhrgalwis, arweenu wehl tahds pat teepscha. — Es
tit gaidu, kad tu reis sahki labotees.

Andrejs palizis turpat sehdot. Es? — Es domaju, to
tu ari nesagaidisi.

Zekabs. Nesagaidichu? — Nu, es gribu redset, zit
ilgi tu to isturesi! Gan jau ari tu sahki pawaidet: te sah
weens lozellis, te sah otrs, ta jau tas pee daudseem tahdeem
pat nebehdneem peedshwots. Tu esi par lahdeem trim gadeem
jaunats par mani, bet — es skatos — tew jau dauds wairat
firnu matu, nela man. Tew jau gandrihs wisa galwa eesirma,
kamehr man wehl nelo nemana. Un no kam tas nah?

Andrejs. Laikam tadehl, ka tu sawu palausi nelad
nees redsejis.

Zekabs ter ar rotu palausi. Man tur ari nela naw to
redset!

Andrejs. Nu, protams, ja matu naw, tad ari fir-
mumu neredsi!

Zekabs manami usbudinadamees. Ne, ta es nedomaju.
Piti. Tu atkal eesahz ar mani, tu atkal esi pirmais, kas kil-
dojas: tu labi saproti, ko es gribeju teikt, bet tu apgreef
manus wahrduš, lai tikai — — Kadehl es waru istikt bes
kildoschanas, bet tu nelad!

Andrejs. Upschelojees, par muhju mateem tatschu
tu eesahki runat, newis es.

Zekabs. Es gan, bet tu tatschu saprati, ka tas bij
tikai sarunas eewads...

Andrejs. Eewads?

Zekabs. Nu, ja! tikai eewads.

Andrejs. Un lahds tad nu buhs pats sarunas saturs?

Zekabs. Sarunas saturs? Saturs buhs tahds, ka es
tewi aizinu atnest wisus netikumus un sahkt jaunu dshwi.

Utmest alkohola leetoschanu un Sacht klepot un ar rotam wajat duhmus par wifam leetam scho tabakas fwehpinaschanu. Warbuht, ka wehl ir laiks, warbuht, ka tu wehl wari kautzik noturet lihdsšwarâ sawu fabojato organizmu.

Andrejs. To jau es dsirdu no tewis katru reisi, tikko mehs teelamees.

Jekabs. Un dsirdeši ari us preekſchu! Es ahtraf nemiteſhos, pirms tu paklausīi maneem labi domatajeem aistradijumeem. Sedomajees, ka es kâ brahliš, kuru es tatschu mihlu kâ brahli, newaru noskatitees meerigi us to, ka tu ej bojâ...

Andrejs. Hm... mihli ari wehl.

Jekabs. Par to tatschu tew naw eemesla ſchaubitees, ka es tewi mihlu! Es aismirstu wifaš nepatikschanas, ko tu man eši darijis, wifaš kildas, kahdas tu muhsu starpâ eši zehliš — wifu to es aismirstu: tikai ſahz jaunu dsihwi un ſahz tuhdat pat, ſchodeen pat!

Dewitais ſkats.

Jekabs. Andrejs. Anna.

Anna cenah ar tehjas glahsi. Luhdsu, luhdsu, ſehstatees tuwal, te buhs jums tehja. Grib likt glahsi us galda.

Jekabs stumj winas rotu atpatat. Nē, Andrejs ar scho deenu ſahks jaunu dsihwi: winsch dſers ar mums kopâ wewelibas kaſiju. Tehjâ ari ſawa data gifts.

Anna netizigi. Ko nu aufchojees!

Jekabs. Jâ, jâ winsch dſers. Winam tas jadara! — Wina dsihwei jatop reis normalai!

Anna. Andrejam. Buhs dſersit wewelibas kaſiju?

Andrejs purina galwu. Samasgas es pa laikam nedſeru.

Jekabs. Samasgas?! Tu nedſer?!

Andrejs. Mmi! To es nekad nedaru.

Jekabs. Tâ tad tu!...

Anna. Es jau teizu: ko nu aufchojees! Buhtu wehl tehjas glahsi isgahšis man no rotam. Leet glahsi us galda. Luhdsu, luhdsu!

Jekabs. Tâ tad tu stuhrgalwigi pretojees maneem pamudinajumeem, maneem aistradijumeem?! — Tu negribi ſekot manai preekſchīmei, Andrej, tu to negribi?

Andrejs pee galda ſehsdamees. Protams es to negribu! Mehš tatschu abi-newaram laudis ſmihdinat.

Jekabs ar weenu wairat uſbudinadamees. Laudis ſmihdinat? Laudis ſmihdinat ar to, ka mehš wedam normalu dsihwi. Grib peeſeltees.

Anna satir wina. Al, sehdi tatschu un dser sawu
tassju. Ta palifs pawisam auffta.

Andrejs turpinadams. Straidit apfahrt tahdos mastla-
rabes plunduros, chmotees un — to wifu faukt par normalu
dshwofchamu.

Jelabs. Tu laikam ar to domâ manu reformas ap-
gebrbu? Peezetas.

Andrejs. Wißi jau tà newar!

Jelabs atahpjas atpatat. Tu weemmehr eßi bijis manu
ideju pretineeks, manu zenteemu apkarotajs, bet tahdu neewa-
schanos! In wehl brahlis fauzas! — Andrej, tu mani nokauj!
Taisas gibbt un attriht uf trehsa.

Anna isbailës. Jelab! Steidsjas pee ta. Jelab, tew kluwa
slitti?! Mans Deews, mans Deews! kas ta gan ari par firdi,
kas neka newar panest! Straida tà galwu pasaudejusi. Sirdsdrapes!
Darta, Darta! firdsdrapes schurp!

Jelabs. Pagalam... Treeta... Andrej tu — —

Anna. Palihgâ! — Al, nahat tatschu man kahds
palihgâ! — No nu es eefahtschu, fo til nu es eefahtschu!

Andrejs. Neeki, til ahtri jau nemirft.

Anna Andrejam; firdigi. Jums weegli runat! bet ja
juhs wifu sawu muhschu buhtu stabwejuschi par saweem prin-
zipeem, par sawam idejam, un til dauds nepatiffchamu peedsih-
wojuschi, tad deesin — —

Andrejs. Tad es wezuma deenâs beigtu sewi wahr-
dsinat ar wisadeem schaubigeem drankem. Kad man frenki —
eemetu schnabiti, tad kas eefahpas — eemetu schnabiti un
wesels attal!

Anna. Sirdsfahles! Sche eenem firdsfahles. Vej
tarotë Artura aismirsto gisti. Al, Deews, tà trihz roka. Veel taroti
Jelabam pee mutes. Sche eenem, warbuht ka pahreet. Andrejam.
So nu gan es waru eedomatees, tà tad ir ap firdi, ja pascha
tuveneeki tà isturas pret to, kas gadeem ilgi lolots, kas wifu
muhschu kopts. No swescha tas wehl tà nefahp... Jelabam.
Waj paleek labat, wihria?

Jelabs. Wail... Druzjin... druzjin war atwehrt
azis. Râ migla, es tew faku, tà migla preeksch azim un
pagalam. Beigts es buhtu, pagalam! Ta bij treeta. Es
skaidri jutu, ta bij treeta.

Anna. Al, tà es nobijos! Paldees Deewam, ta nu
attal pahri. Waj newehlees zukuruhdeni?

Jelabs. Zukuruhdens labs, kad sabihstas, bet pret
schahdeem ustraufumeem wislabakâs ir firdsdrapes...

Anna. Waj wareßi nahkt pee galda?

Jelabs. Pag, pag... lai labi nomeerinas.

Desmitais skats.

Agrafee. Alife.

Alife cestreen no dahrja. At, kruschtehtinsch! Labdeen, kruschtehtin! Stuhpsia Andrejam roku.

Andrejs. Labdeen, labdeen! — Nu, nekās! brangi auguši, brangi auguši!

Alife. Jā, kruschtehtin, man jau tagad septiņpadsmit pilni!

Andrejs. At septiņpadsmit! Es domāju, ka wairak. Nu, jā, jā! tagad jau wiši tā smalki ween, smalki ween — parlez vous français?

Alife. Es nesaprotu, kā juhs to domajat, kruschtehtin? — Lej few kasiju.

Andrejs atmet meerinadams ar roku. Kur tad wiņsch palika? Dahršā? waj aīsgahja prom?

Alife neomuligi. Es juhs nesaprotu, kruschtehtin...

Andrejs. Manis pehz, manis pehz. — Met ar ihtschki us Almas un Zekaba pusi few aīš muguras. Schee tatschu neka wehl nesiņ? — Nu, kas man! — kā pate redsi, kā pate redsi!

Alife sanembamās. Kruschtehtin, es wairš neesmu nekahds behrns. To luhdsu eewehrojat. Man nepatihk, ka juhs ar mani tā...

Andrejs. Parlez vous français!

Alife. Es redsu, juhs esat... juhs esat... Peezetas.

Andrejs. Nesaki neko — es jau wineem neteifschu. Kas man! — Kā pate redsi, kā pate redsi — septiņpadsmit gadu... jā, jā parlez vous français!

Anna wifu laitu kautto klusam runajusi ar Zekabu, aptschabinajusi to, nahk pee galda. Waj negribi awenu sasti? Eneņischu? — To ari teiz labu pret wisadām listam...

Zekabs. Tu attal samaiši sahli ar wainu! Tā tatschu newar. Alwenu saste laba pret saaulsteschanos, pret eesnam, kļepu un tā tahlak.

Anna. Nu, tad nahz pee galda: tew jau kasijas tase wehl neisdferta.

Alife. Kas tehtinam notika?

Anna iswairidamās. At, waj nu wifu war - isteift: kluwa nelabi... Nahz, nu nahz!

Zekabs newarigi peezetās un nahk pee galda.

Weenpadsmitais skats.

Agrafee. Arturs.

Arturs aīš statuwēs; pawer ejās preekschlaru, eebahsch galwu un aizina ar sibmem Alisi pee fewis.

Andrejs atņemj tehjas glahsi. Nu, brahl, waj nu tu
bubš til spirts, ka wareņi usflauņitees, kas man tew sakams?

Jekabs tā negribedams atbildet. Tu man to jautā?

Andrejs aistuhpina jaunu zigaru. Ņmi, tew jā.

Jekabs. Ewehrojot wīsu to, kas muhju abu starpā
notizis... ewehrojot wīsu to, man nemas neklahtos ar tewi
wairs runat. Tahda, pateesību sakot, ari bij mana swehtakā
apnemšchanās nule pat, kad man usnahza tā...

Andrejs. Tas ir, tu apnehmees ar mani wairs ne-
runat, ja tu pateesī buhtu palizis beigts?

Jekabs ismijis saņit rotas. Tu atkal eesahz!

Anna. Ak, Kungs un Deews! tikai neusbudinees, wihrin,
tikai neusbudinees.

Arturs atahrto; sčēsti un grimasas nepazeetigatas.

Andrejs peezeļas, nem zepuri un speeki.

Jekabs. Wīsu, kas man swehts un dahrgs, tu wari
aukstām ašinim pa kahjam mihdit... Zits manā weetā tewi
pat par brahli wairs nefauktu, neb ween nerunatu... Baschigi
statas us Andreja ribkoschanos. Bet es, es! — Tu fini, kahda
man firds.

Andrejs. Ar Deewu!

Jekabs gluschi mainijis istureschanos. Jā, kas tad tew
bij man sakams?

Anna. Ak, Kungs un Deews! waj nu brahlu starpā
wīsu til smalki wajadsetu ewehrot.

Jekabs. Tu tatschu gribeji ar mani kautko pahrrunat,
Andrej!

Andrejs apstahjas pee ejas. Un tawa swehtakā apnem-
šchanās kahdus azumirklus atpatat? — tawi prinzipi? —

Anna eet Andrejam patat. Waj nu brahlu starpā til
smalki katru wahrdinu tirda! —

Jekabs. Ak, neeki, apnemšchanās paleef apnemšchanās,
galwenais tas, ko iswed. — Tu tatschu redsi, ka es runaju ar
tewi, tā tad sawu klušo apnemšchanos es jau esmu grošijis...

Anna sanem Andreju aņ elkona un wed atpatat. Leekat til
nu zepuri atkal meerigi nost.

Andrejs. Nekas, es waru to paturet ari rotā.

Jekabs istapigi. Apsehdees, isrunajees!

Anna. Isrunajatees.

Arturs atahrto agrato sčēsti.

Andrejs sehšdamees. Man tahda sawada wajadšiba.
Newaretu pat teikt, ka ta buhtu mana wajadšiba.

Jekabs. Talab! un tad tu gribi skreet prom neisruna-
jees! Es jau sinu, bes sawas wajadšibas tu nekad neesī pee
manis nahzis.

Arturs attahrto agrako sčesti stipri nemeerigs.

Alife pamanijusti Arturu. Saker galvu. Wai—i!

Anna. Kas tad tew? —

Alife. Tif pehlšchni eefahpejās galwa, itin kà kahds buhtu eefitis. Wa—i!

Anna wahz kopà launaga trautus. Nu paslateges tif! Eenem kahdas drapes. Te jau tehtinam wefels luhsums wifadu sablu.

Alife. Nè, es labat eefchu dahrsà. Streen prom.

Ditwadsmitais skats.

Anna. Jekabs. Andrejs.

Andrejs. Leeta tahda! — Tu fini, ka es sawu maso mahjinu isnomaju pa wasaram pilsehtneekem, ja kahds nomneeks gadas.

Jekabs. Sinu, sinu! Tapat, kà es sawas augšchejās istabas.

Anna nosehsdamās abeem wihreescheem eepretim. Tikai scho-gad neweens naw pehz tām prasjīs. — Laikam jau paliks tulschas! —

Jekabs apsauz Annu. Pagaidi, lai Andrejs isstahsta sawu leetu!

Andrejs. Schogad manu mahjinu isnomaja kahds funks ar damu, — wini bija pee manis jau agri pawasari! — teiz, esot no Melnās jubras puses, waj kur tur tablu, toti tablu . . .

Anna. Tad jau gan waren tablu! —

Jekabs apsauz Annu. Klausītimees tablat! —

Andrejs. Nu, kopsch trim nedelam pee manis atbrauza ta pate dama weena pate.

Jekabs. Un kur tas funks? —

Andrejs rausta plezus. Kas wina sin! Teiz, tas braufschot wehlat, bet warbuht nemas neatbrauz. Bet ta naw ta galwenà leeta! Ta galwenà leeta ta, ka — —

Jekabs apsauz Andreju. Pagaidi weenu brihtinu! — Anna. Seewia, waj tu nebuhtu til laba un nepaskatitos; man leetas, ka tur pa muhsu istabam kahds staigatu. —

Anna peeželas un eet. Kas gan tur war staigat.

Trihs padsmitais skats.

Jekabs. Andrejs.

Jekabs. Es jau nojauschu, ka ta leeta, par kuru tu gribi stahstit, naw moraliski wifai tihra. Seeweefcheem tahdas

leetas naw jadsird. — Kas tas lungs bij, waj tahds eerednis,
tas isnomaja tawu maso mahjiau? —

Andrejs. Welns wiau sin!

Zelabs. Warbuht tas bij tahds pahritis, neprezejees,
he, he, he ... To tee pilsehtneeki drihs dabu gatawu. Bet
nu stabsti, ko tawa dama dara? —

Andrejs. Jā, ko wina dara? — Tas jau ir tas, ta
wina neta nedara.

Zelabs. Paskat, kas tew par schluru ... neta nedara!

Andrejs. Rihtos lihds pulksten astoneem es nedrihtstu
malt. Tad wina gul. Newar troksni panest.

Zelabs. Oho ... warenti.

Andrejs. Un kad peezeļas, tad eet us upi masgatees.
Išgehrbjas mahjā tahda, tahda un tad skreen us upi.

Zelabs. Ko, jau mahjā išgehrbjas ...

Andrejs. Bet pee mums tā newar, es šaku. Laudis
arweenu nahk un eet, tā newar. Sirgi baidas; laudis smejas ...
Tā newar!

Zelabs. Ihtsmīgi smejas. He, he, he ... bet ko nu schi
par to? —

Andrejs. Neko, ari smejas.

Zelabs. Wai welns — smejas! Un jauna, ko? smuka?

Andrejs. Welns wiau sin: smuka waj traka.

Zelabs. Tu tatschu esi wiau redsejis un sini: jauna
waj weza? —

Andrejs. Kas man no winas jaunuma waj wezuma.

Zelabs. Tad tai wajag buht no „labajām“. Es jau
tuhdat domaju un tā ari buhs: tas lungs, kas winai bijis
lihds, neta nebuhs winas wihrs ... Tas til tāpat isliht-
schanās pehs ...

Andrejs. Es jau gribeju treekt ratā. Ko es tur no-
pelnu, zil man ta noma eenes naw ta wehrts, zil wina man
atnes saudejumu. Bet tad es eedomajos par tawām istabam ...

Zelabs. Lubh, to tu prahīgi dariji! Dsiht prom?!
Kadeht naudu projam dsiht? — Waj mums pafaulē jateesā? —
Lai dsihwo katrs tā grib. Waj naw taisniba?

Andrejs. Pee tewis tas zitadi: te jau juhs pafchi
dsihwojat tā ... Pee manis tā newar. Pee manis wihs
weentahrschi, pa wezam.

Zelabs. Protams, pee manis pawisam zitadi. Te
wiau neweens neds redsēs, neds eewehros! Un manis pehs
wina war darit ko ween grib. Us upi war aiseet zauri dahrsam,
tad pa truhmajeem us birsi ... Neweens zilweks wiau te
neredsēs ...

Andrejs. Tā tad waru sibtit wiau pee tewis? —

Jekabs. Subti ween, subti ween. Zitadi tās istabinas man paliks schogad tufschas. Peezetas un eet pee durwim pa kreisi; sau. Anna, Anna! nahz nu schurp! — Utgreesdamees. Tikai manai seewai neko par to . . . Tas wispaher naw preefsch seeweefcheem. Kadehl kahrদিনাশানা west?! Saproti?! — Es jau isdomaju, la eegrosit, la ta dama ar manejeem pawisam reti fatifsees un tomehr nebuhs gluschi weentule . . . Tahdas leetas naw bihstamas tikai preefsch weseleem, stipreem gareem . . . Wina nahk! Ess! —

Eschetrpadsmitais skats.

Jekabs. Andrejs. Anna.

Anna cenabt pa kreisi. Waj tu sauzi mani? —

Jekabs. Ja, eedomajees tik, seewin! Andrejs atdod mums sawas masas mahjinas wafaras nomneekus. Waj tas naw jauki? — Ta muhsu istabas nepaliks tufschas . . .

Anna leel launaga traukus us paplahtes, lai nestu tos prom. Ja tik tee buhs meerā ar muhsu istabam . . .

Jekabs. Ko nu nebuhs meerā: diwi klusi zilweki, bef behrneem, bef trofschna . . .

Andrejs. Wina man usdewa usmeklet zitu dsihwokli.

Anna. Kadehl tad wini nepaleef pee jums? —

Jekabs Andrejam. Ess! — Annai. Tur dsirnawās trofsnis, bet wini grib klusuma. Un pee mums wini atradis wairat klusuma, nekā wajag . . .

Peezpadsmitais skats.

Ugrakee. Alife.

Alife eestreen no dahrsa. Ustrauckta. Wahz kopā Artura papirus. Pazel un apytata weemu gifts pudeli.

Anna ar paplahsti un traufeem us tās rotā. Nu, par trofsni un kautkahdu nemeeru muhsu mahjā wehl neweens nekad naw subdsejees.

Alife. Mamm, te bij diwas pudelites. Kur gan ta otra palikus?! —

Anna. Es nesinu, behrns. Waj tew galwas sahpes wehl nepahrgahja?

Alife steigdamās. Pahrgahja. Mellē pa puku galbineem, logeem u. t. t. Bet Deewa dehl, kur ta otra pudelite?! Utrod to beidsot us galda. Te wina ir! — Un walā! Arweemu wairat ustrauckdamās. Ta ir ta pate otra. Bet kas winu aiskabris! Kas tik winu attaisjis walā?!

Anna. Ko nu brihnees, ko nu taujā: es attaisīju un
dewi tehtinam ārdsfablēs, kad tam kļuva nelabi. Tās ārds-
fablēs.

Alife eelleedsas un attriht uš krehta. Girdsfablēs! Tu
dewi tehtinam no schis pudeles ārdsfablēs?!

Zelabs. Meiten, kas tew!

Anna. Ko nu aufchojees!

Alife strauji Zelabam ap laktu. Tehtin, tew dewa dšert
no schis pudeles? —

Anna pitti. Aufchojas, tā tahda negudra, ūtai' waj
dufmas metas: — waj nu tehtinšch pirmo reiši ārdsfablēs,
dšehris, waj pehdejo.

Alife. Nē, maht, tās naw ārdsfablēs! Straujām kustibam
apstata pudeli. Jā, ta ir no kreifās kabatas. Ta ir no
kreifās kabatas. Glauschas Zelabam klabt. Mans mihtlais, nabaga
tehtinšch! — Saki, waj tew jau nesahl tā — tā greestees
rinhi? —

Zelabs nesaprasdams; attratas. Stuki, kas ar tewi no-
tizis? — Kadehl lai man sahktu greestees rinhi?

Alife. Waj tew nestan aufis tā pahrdabiga musila,
tā maigas melodijas?

Zelabs. Stuki, tu, saudē prahtu!

Anna. Runā tā beš jehgas! —

Alife. Un wiš prahti tā ween, tā ween ...

Anna. Eratā, atjehdšees! Ko tu muldi? —

Andrejs. Arweenu labat; arweenu labat — parlez
vous français! —

Alife. Pagalam, wiš pagalam! Wehtreis apstata pudeli.
Zeb waj ta buhtu no labās kabatas?! Streen pee ejas; sauš.
Artur! ... Artur! ... jaunšungs! —

Geshpadsmitais ūtats.

Agrakee. Arturs.

Arturs nahf eeshā; klanās. Peedodat ...

Zelabs. Es nela wairs nesaprotu. Kas te noteek?

Alife Arturam. Labi, ka juhs bijāt tepat! Sakeet, waj
šchi pudele ir no kreifās waj labās kabatas? —

Arturs panem pudeli. Ta no kreifās.

Alife waimanā. Pagalam, es jau teizu, pagalam!

Arturs bahsch pudeli kabatā. Jā, ta ir no kreifās kabatas.
Annai. Peedodat ... es išeju un gribu eet mahjā, te es keru
ar roku pee kruhtim ... Naw tā, tā wajag buht. Truhkst
laut kas. Nu es atzeros, ka manas pudeles palika šche ...
Es ...

Alise Annai. Tu esi eedewuši tehtinam gifti . . .

Anna. Tehtiti šehligais, gifti!

Zekabs. Gifti?!

Alise. Breesmigu gifti . . .

Arturs melle, kas gribetu us wiau klauštees; Andrejam. Es tuhdal steidsos atpakal. Tās naw tabdas pudeles, ar kuru šaturu war jokotees . . .

Anna. Kā tad gifts šeh gadijās?! —

Arturs istaidro Annai. Peedodat! Man arweenu labatās šahweja diwas pudeles ar gifti, akurat šhis pašhas pudelites . . .

Zekabs. Palihgā! . . . es degu kopā, palihgā!

Arturs. Šhito es nešaju kreisajā, bet to otru labajā šwahrku eelschpuses labatā. Andrejam. Un tagad keru: — naw wairs. Domaju jaeet atpakal.

Andrejs. Paslat tik: šhurku šahles labatās nešajat! — Waj tad jums šhurlas labatās mahjo?

Arturs. Atwainojat, tās naw šhurku šahles . . . Es preešch šewis, lā lai šala . . .

Zekabs. Es degu kopā, es degu kopā!

Anna. Šaldu peemu! Štreen pee durwim un šauz. Darta, Darta! — nes mudigi šaldu peemu! — Ak, tehtin, apšehlojees!

Arturs Zekabam. Juhš maldatēes! — Šhi gifts ne-dara itin nelahdas šahpes. Kad wimu eebauda, tad tikai šahf aušis duhlt lā pahrdabiga melodija, galwa greeschas rinki . . .

Zekabs. Ejat juhs pee welna! Es jums pašheem apgreesišchu galwu rinki, waj juhs šaprotat?! — Wai-i — es degu kopā, es degu kopā!

Anna waimanā. Ak, Kungs, apšehlojees. Kaut jel Darta drihsal . . .

Preešchlars.

Otrais zehleens.

Statuwe ta pate, kas pirmajā. Noteet no rihta daschas deenas wehlat.

Pirmais flats.

Anna. Darta.

Anna sehd pee galda un raud.

Darta nopurina galdautu un sehd to atpatat. Un tas wifs tahdas planzkas dehl, tahdas planzkas dehl! — Ak, tehtia, kur teem wihreescheem ari tas prahts?! — Es tahdai ne wirsū nestatitos!

Anna. Pee wisa ta tikai krusstehws Andrejs wainigs: winsch labi sinaja, kas ta par seeweeti, un tihshi usgruhda mums us kalla, wairat neko.

Darta. Andrejs, waj tahds zits! — Kas tad to atal nesinaja? — Es jau tuhdal teizu: nebuhs labi, ja scho personu usuems, nebuhs labi! — Un waj man naw taisniba?

Anna. Pee zita zilwela jau nekas, bet mans jau arweemu tahds paweecls bijis. Zil reischi man tadehl naw bijis asaras jalej.

Darta. Un pate ari pee tam bes wainas neei! — Pee manas duhschas es wis ta nesehdetu un nepinschketu, bet tuhdal skaidribu! — Scha waj ta, bet skaidribai jabuht. Waj man buhtu no tahdas jabaidas?! — Ihi, Deewin, azis es tai isskrahpetu!

Anna. No winas man ari naw bail, bet tu tatschu sini, zil ahtri winsch usbudinams. Un kad usbudinas, tad pagalam. — Man bail, ka nedabu treeku, ko tad? — tad tilpat ta pate nolawusi buhtu.

Darta. Nu, lai tad dshwo la zilwekam peenahlas! — Wisu laiku tahds prahtigs bij! Ko ween darija, wifur us to ween flatijas, waj tas wefeligis, waj kaitigs. Bet nu paslataes til! — Kopsch schi persona te usturas, manu Dekabu ne pasiht wairs! — Ugraf ta pulojas, kad redseja lahdu pihpojām, bet nu pats la skolas puila skreen pehz spitschlam, ar lo schai papirofu aisdedsinat. Si-tu nolahpits!

Anna waimana. Rahds kauns, lahds kauns!

Darta. Es garam eedama pate wifu redseju! — Es wehl teizu: „Uh-ja, Jefab, kas tad nu, kas tad nu! — waj prahstu saudejs eņ?! — Bet schis, lo domā; — „turi muti, las tew dalas“ un schi tā kehwe sobus ween rahda, sobus ween rahda.

Anna. To kaunu, to kaunu! — Ja nu kaimixi to dabū finat, tad nekur rahditees!

Darta. To es tew šaku, ja schi persona wehl ilgat paleef te, tad es nesimu, kas tad notiks. Bet labu galu tas nenems, peemini manus wahrbus.

Otrais skats.

Anna. Darta. Alife.

Alife eestreen no treisās. Mamma! tehtinsch atkal uf-
lahpa augschā.

Anna. To kaunu, to kaunu es wairs nepahrdšihwoschu.

Darta šast rotas. Atkal augschā! — Nu, redsi til, nu redsi til!

Alife ar dedšigu interesi. Tehtinsch domaja, ka es aiseju uf plawu. Es ari panehmu flehts preekschā grabbekli un gabju pa wahrteem ahrā. Bet tad es nomaniju, ka winsch wairs neredš mani, es schip ap stuhri aplahrt, noslehpos ogulajos un gaidu, lo winsch eefahks. — Jā, pastahw brihtiau sehtas widū, pasfatas uf weenu, pasfatas uf otru puš un tad eet lehnām uf masajām durwtinām. Es ari neko wairs ilgat ne, joschu pakal un statos: jā, preekschnamā nomauz kurpes un tad ar sekem ween kahjā kahpj pa trepem augschā.

Darta. Ar sekem ween kahjā! — Pasarg' Deems!

Alife. Es wehl gribeju pakert wina kurpes. Lai tad mellē; lai tad staigā sekēs ween...

Darta. Tā ari wjadseja! — Lai tad mellē un redš, ka wina flepenās gaitas ziteem ari finamas. Kas šin, tad apfaunetos.

Alife. Jau trescho reisi winsch schorihht kahpj augschā, bet ta dama arweenu wehl gul. Smej. — Ut schee wihreeschi, schee wihreeschi! —

Anna. Bet Alif! — tehtinsch tatschu noruhpejees, waj ta dama war meerigi gulet... Wina tatschu muhfu wafaras nonneeze. — Bet tagad, behrns, panem grabbekli un ej gan uf plawu. Tehtinsch jau no pascha rihta mums tā peeteiza wišām eet.

Alife. Jā, lai winsch tad mahjā waretu buht gluschi weens, gluschi netrauzets.

Anna. Bet Alif! tà nu tà war runat par tehtim. —
Ej nu, behrns, ej!

Alife. Mamm, man nepatihl, ka tu apejees ar mani
tà ar behrnu. Uydòmà, ka man jau septinpadimit gadu!

Darta. Nu, protams, tu wairs neefi nekahds behrns
un man patihl, ka tu efi tahda prahfiga. — Tu deenàs pra-
tiff sawu wihru stingrak groschos faturet, nekà tawa mahte.

Anna. Bet Darta! —

Darta. Baj man naw taisniba? — Tu tilai fini, tà
raudat un pinschket. Bet te raudaschana nelihds, te wajag
darischanas. — Man tik tà ween leekas, ka ta leeta buhs man
janem rokàs.

Anna. Dsehreena trauku es eedama aifnefifchu. Lai
Alife panem ari manu grabbekli, bet tu, Darta, nem brofastu
maifi un ejat abas diwas. Laudim plawà ari tik ilgi jagaida.

Darta panem ehdeenu faini, furu wifu laitu rihtojufi. Eefim,
Alif! Abas prom, pa widu.

Trefchais flats.

Anna. Zekabs.

Anna seen ap truhfi preewiti, tà war nest.

Zekabs eesteidsas pa kreifi; turpes paduse. Nu, weenreis
nomodà, nu weenreis nomodà! Nomet turpes, apsehshas, lai willstu
tàs tahjà.

Anna. Zekab!

Zekabs istrubzees. No, tu wehl te? Tu wehl mahjà?
Bet es tal teizu, ka ari tew jaet us plawu. Seens tatschu
weenreis jadabù mahjà!

Anna. Es... es tuhdat eju... Man ar tewi jarunà,
Zekab.

Zekabs. Tew jarunà ar mani? Nepazeetigi. Kad la-
tram tagad jastreen pa galwu pa kattu, lai feenu dabutu
mahjà, tu kawefi dahrgàs stundas ar ifrunaschanos! Preefich
ifrunaschanàs, es domaju, war atrast deefgan dauds laika tad,
kad plawà naw ifkaltis feens un debefi apmahkusees us leetu!

Anna. Bet tagad pee debefim naw neweena pascha
mahkulifcha, Zekab.

Zekabs. Naw neweena mahkulifcha? — Nu, ta wehl
tawa laime, ka mahkulifchu naw!

Anna. Zekab...

Zekabs. Alf, neusbudini mani, luhdsama, neusbudini
mani, ja?

Anna. Taisni tas ari ir tas, par fo es gribeju ar
tewi runat... Taisni tas, ka tu tik loti ahtri usbudinees.

Tu neesi schoriht dsehris sawu baldrianu tehju un wafarriht ari nè...

J e k a b s. Baldrianu tehju? Dosehschas un welt kurpes tabjá. Kas tad pee tam wainigs, ka es neesmu dsehris? — Tuhlstots jautajumu, tuhlstots sibku leetinu, pee kurem man katru brihdi jaapstahjas, kuras man pascham jaisschir. Es topu rausstis us wisam pufem, bet juhs — juhs wisí tilai stahwat un gaidat, waj negadisees isdewiba manus rihkojumus neispildit. Tu pate! — es teizu jau schoriht: ej tuhda! us plawu, bet tu wehl tagad efi tepat.

A n n a. Agraf tewi neweens newareja aistawet gabdat par sawu weselibu. Agraf tu papreekschu aplopi sewi, tad peegreesees fainneezibai. Un laika peetika wisam.

J e k a b s. Agraf... agraf, agraf! — Agraf ari tu netaweji fainneezibas darbus ar isrunaschanos. Ut, luhdsama, neusbudini mani, neusbudini mani!

A n n a. Bet tagad, kopsch schi dama — —

J e k a b s. Luhdsama, leez to damu pilnigi meerâ. — Ta ir inteligenta persona, smalka persona...

A n n a. Jekab, es newaru to panest. Eedomajees, ka ari man ir firds, ka ari es waru usbudinatees.

J e k a b s. Tu, par ko tad tu usbudinatos? —

A n n a. Mums ir peeaugusi meita. Ja laudis dabuhtu sinat, ka tu — — To es tew fatu, Jekab, par apsmeecku lauschu azis es negribu palikt, es to negribu! — Ta dama —

J e k a b s. Utlal! — „ta dama, ta dama“ — Ko ta dama tew dara launa? — Un par lauschu walodam nebehdâ. Palaidees pilnigi us mani! — Tagad ej us plawu. — Sanem Annu ais pleza un bihda us dahrfa eju. Palaidees tilai us mani. Sini, ka tilai weselâ meesâ mahjo wesels gars un ja kautkahds nihkulis melsch kautko launu par to damu, tad netizi tam: es wimu pasihstu zaur un zauri. — Ej tif us plawu!

A n n a ar dsehreena truhsi rotâ. Jekab, apdomâ labi!...

J e k a b s. Já, já! ej tif us plawu! —

A n n a prom pa widu.

Zeturtais skats.

J e k a b s.

J e k a b s ruhpiigi aistaisa werandas durwis, tad peeleezas un statas, waj Anna pateesi aiseet. Utgreeschas us statuwes widu ar lihgsamam kustibam. Nu weenreis wisí prom! — Ah — kas tás par puhlem! Kad tu, zilweks, gripi, lai mahja buhtu tihra, wini tew lihpi kâ dadshi matos. — Eet pee werandas stilla seenas ais pukem un statas abrá. Nè, te wehl naw ta ihstâ weeta Eet zitur un attahrto to paschu. Paleel ais pukem gandrihs neredhsams.

Peektais flats.

J e l a b s. A r t u r s.

A r t u r s usnahl no kreifās. Ari te neweena... mahja lā (smiruss)! Vasper ar lahju lahdu krehsli, noschschas us ta lahjas (steeptis un eeswiltjas). Fi-fiu, tad ta laizinsch! — Glauta sweedrus.

J e l a b s no sawas slehptuves. Eš! juhs tur... Ko juhs daufatees lā meschonis...

A r t u r s peetruhtstas lahjās, tlanas. Peedodat, peedodat... Eš juhs nemas neredseju.

J e l a b s. Eš!

A r t u r s apspeesdams balsi. Peedodat... Neweilla pause. Atywainojat, laikam swirbulus gaidat flasdā... waj baloschus?...

J e l a b s. Eš! es fakul! — Ko juhs gan domajat, jaunskungs?!

A r t u r s. Atywainojat... es... es nahzu raudsit, lā jums klahjas ar weselibu... Waj Alises jaunkundse mahjā?

J e l a b s isnahldams no slehptuves, bet arweenu turp atpatat raudsidamees. Alise? — Nē, mahjā naw neweena pascha. Wisi plawā prom!

A r t u r s. Tad es ari... es ari eeschu... Eš nahzu pahrleezinatees; lā jums klahjas pehz ta — —

J e l a b s. Ko juhs gan domajat? — es buhschu pagalam? — Ne prahtā nenahl! Manam organismam tahda giftite bijusi — nebijusi. Eet atpatat us sawu slehptuwi. Jā, Alise, Darta, seewa — wifas plawā, wifas plawā...

A r t u r s. Loti pateizos! Tad es ari. Eet us dahrsu.

J e l a b s. Trakais! — Atpakat! —

A r t u r s. Peedodat, es gribeju eet zaur dahrsu. Eet us durwim pa kreisi.

J e l a b s. Paleekat! Nekur nelahda eeschana. Ja jau esat eenahkuschchi, tad paleekat tepat. Saprotat. Ne sola juhs nesperjat!

A r t u r s. Atywainojat, bet...

J e l a b s. Nelahdu bet. Panahl us preekschu; noslehpumaini. Tad atjehdsatees jel! — wina tuhdat ees us upi peldetees. Saprotat? — Tadehl ween es israidiju wifus no mahjas laukā, lai wina neweens netrauzetu, lai wina, tā fakot ne-kautretos...

A r t u r s. Juhs par to damu no Melnās jubras runajat?

J e l a b s. Nu, tatschu!

A r t u r s. Kadehl tad wina kautrejas eet us upi?

Jekabs parausta plezus. Wina jau trihs nedelas no-
dsihwoja pee mana brahla dsirnawās. Man leetas, tur wina
buhš eepasnušees ar daschu labu mulkigu semneeku aiššpree-
dumu; ihpaschi muhšu semneeku aiššpreedumu. Redsat, winai
esot eeradums, masgatees ejot, jau mahjās isgehrbtees tā...
tā... Saprotat?

Arturs. Ah...

Jekabs. Tagad juhs sinat, tadeht neweens zilweks
nedrihšt šche aplahrt staigat, juhs arī nē! Eet atpakaļ us slehptuwi.

Arturs. Un wina ees šche garam? Un gluschi faila
wina te ees? — Veeliski! — Jā, jā! es jau tuhdaļ nojautu,
ka wina ir kas fewiškšs. Es winau paguwu redset tikai, tā
šakot, no tableenes, bet jau tuhdaļ nojautu, ka winā slehpijas
kautkas... Staigā un mellē weetu, no turas pahrredset gaidamo
gahjeemu. Uugstata kultura. Pilnigata ziwilifazija. Nā wina
atšchliras no wišām seeweetem, kahdas ween es esmu redsejis!
Es jutos kā nepahrredsamos augstumos pazelts, tikko us winau
paskatijos; mana širds gawileja lihšmibā un zehlu juhtu fa-
wilnojumā!

Jekabs no sawas weetas. Pee joda, waj juhs reis ne-
palikšat klusu!

Arturs. Gluschi pareisi! wajag isturetees klusu, bet
ja mana širds no kautka pilna, es nawaru šawalditees, es
nawaru! Man wajag runat! Ah, nu es atradu labu weetinu.
Es waru pahrredset wišu taku, kamehr ta nogreesčas aiš
širšchu krahmeem. Veeliski!

Seštāis skats.

Jekabs. Arturs. Dama.

Dama gabus 25—28; toleti-moderni gehrbušees. Genahļ ar
tutšchu krahsti rotā un paleet isbrihnejušees stahwam.

Arturs. Waj juhs drošchi sinat, ka wina drihš ees?
Un taisni te garam wina ees?

Jekabs. Ja juhs reis nemitefatees plahpat, tad — —

Arturs pehš pauses. Es degu aiš nepazeetibas eeraudst
winas Weneras no putam raditās stahwu.

Jekabs. Jaunskungs! šargatees piškstet wehl weemu
wahrdinu: es jums ribas eelausišču.

Arturs. Es pilnigi saprotu juhšu gara stahwolli:
juhšu širdi peepilda semiskas teekšmes. Tadeht arī juhs esat
tik nilus. Bet manā — kā senikšs dsimst jauns dšejols profā...
Jā, jā! — es juhtu — jauns dšejols profā. Un tas taps
weltits Manai Nesinamai. Nē — brihnuma seedam!

Zelabs. Jaunšungs! Nakt nost no loga. Cerauga damu.
Ah, mana zeenijamā!...

Dama smejas. Labriht, Zekulina kungs!

Zelabs ņeidšas wina preti un ņubpsta rotu. Labriht, kundse!
Waj drihtstu waizat, kã labi gulejat?

Dama. Pateizos, gluschi labi.

Arturs nakt no ņawas ņehptuwes; ņanas.

Zelabs pater krehsli, nopuhsch un ar plauhsu noslanta ta
ņebdelli un ar wiņu zelã Arturam, kursch grib tikt pee damas. Lubhsu,
kundse, apņehschqtees!

Dama. Pateizos. Schodeen til ņkaihs rihts, ka nemas
nepatihl eekschã ņehdet. Kur tad Alises jaunkundse? Apņehschas.

Zelabs. Plawã, zeenijamã kundse, plawã. Mums,
lauzineekem, patlaban ņeidšamãkais darba laiks.

Dama. Oh, tas wajag buht tihkami, tã darbotees ar
ņmarschojoscho ņeenu ņwaigã gaisã.

Arturs wehkreif mehgina tikt damai klakt, bet Zelabs aif-
ņabjas tam zelã.

Dama palota pret Arturu galwu. Sweiki, ņweiki! Zelabam.
Es gribeju Alises jaunkundsei pateiktees par teem ņkaihsajeem
ņeedineem, kuras wina bija nolikuņi preeksch manis. Es do-
maju, tos wina buhs likuņi. Wina tahda mihla un gudra
meitscha.

Zelabs. Zeenijamã kundse, tos noliku es...

Dama isdrihnijusees. Juhš? Tad man japateizas jums.
Sneeds Zelabam rotu. Kã tatschu ņchos ņeedinus ņauz? Wini
til labi ņmarscho.

Zelabs. Kreimenites, zeenijamã kundse, kreimenites.

Dama. Kreimenes... Man bija teescham leels pahr-
ņteigums.

Arturs. Zeenijamã kundse, laikam, loti zeena pukes.

Zelabs atpatat; aprahdams. Nu, protams! Waj tad
es zitadi buhtu eedroschinajees. Damai. Esat pahrleezinati,
ka man buhs leelakais preeks un gandarijums, ja juhs manã
mahjã jutifatees apmeerinati. Es neefmu tahds ņemneeks, kã
juhs warbuht domajat. Atbihda Arturu nost.

Dama. O, Zekulina kungs, tikai neņahlat mani islutinat!
Titai to nẽ!

Zelabs. Mana mahja — —

Arturs ņanehmees. Zekulina kunga mahja ir pate
preekschņihmigalã wiņã pagastã waj pat wiņã Latwijã.

Dama lola galwu. To es tizu, to es tizu.

Zelabs Arturam. To jau katrs reds un ņin; itin ta
winsch nule buhtu isdomajis ko jaunū! Damai. Es ņinu, kas
juhs wehl te apgruhtina, bet ari tas taps nowebrsts.

D a m a miredamās. Kas gan tas waretu buht?

Z e k a b s. Jā, jā! — juhs jau ari to sinat, protams, bet lauratees teikt. Es sinu, juhs mihlāt meeru, juhs mihlāt no rihteem ilgal pagulet, bet weena leeta, kas juhs trauzē. Tee — swirbuti.

D a m a. Swirbuti?!

Z e k a b s. Tee tā saweefuschees muhsu paspahrnēs, ka pat peeraduschem no winu tscheepsteschanas nelabi metas. Es lilschu winus wifus isnihzinat, wifus!

D a m a. Zit juhs bargs! Isnihzinat schos nabaga nerahnos tscheepstulus! Nē, manis labad gan to nedarat!

A r t u r s. Es domaju — — es domaju — —

Z e k a b s. Bet tad juhs waresat dujet tā Abraama flehpi!

D a m a Arturam. Ko juhs gribejāt teikt, mans funks?

A r t u r s. Sparigi us preekschu. Es domaju, ka Zekulina funks ir gan labs zilweks un preekschshimigs nanturis, bet winam truhkst tās dwehseles stihgas, ko mehš, dsejneeki, sauzam par dailuma sajuntu. Swirbutu tscheepsteschanu gan newar šalihdsinat ar lakstigalas dseedaschanu, bet daila musika ta tomehr, it ihpaschi tad, kad zilweks mostas no leegeem sapneem.

D a m a jautri. Luhl, juhs atradat pareiso wahrdu: daila musika ta ir!

Z e k a b s. pahrsteigts atlahpjas atpatat.

A r t u r s. Mans wahrds Arturs Steebrinsch, es rakstu laitrafsteem dsejokus profā un ispildu schejeenes pagasta skolā skolotaja weetu.

Z e k a b s. Atlaischat druzzin: tikai palihga skolotaja weetu, tikai palihga skolotaja weetu.

A r t u r s. parausta plezus. Es tur neredsu nekahdas leelas starpibas! Nā japanu paruna šata: ari simtu werstu garfch zelsch jafahl ar weenu šoli, bet Napoleons teiza, ka katra ferschantā šomā ir feldmarschala šislis. Zit dauds slawenu wihrū šahumā naw bijuschi tikai palihga skolotaji! Bet kas atteezas us maneem dsejoleem, tad kundse atlaus, ka es winai nolafu kahdus preekschā. Well no kabatam abā papirus.

Z e k a b s. Ko juhs, ko juhs! Kundse nemas newehlas dsirdet juhsu penterus. Tuschā duhschā us teem ari nemas newar klauštees.

A r t u r s. bihda Zekabu atpatat. Tikai kahdu dsejoliti, kundse! Peemehram to par liliju... Paklausatees: „Taws baltais lalks tā liliju peens man tumschā nakti...“

Z e k a b s. Mitejatees jel ar šawu liliju peenu!

D a m a. Staišti, štaišti! Bet man schkeet, ka schahdā laikā grehks sehdet sem jumta. Es labpraht pastaigatos, ja kahds no lungeem mani pawaditu.

Ubi. Labprahť, kundse, loti labprahť!
 Dama Arturam. Sawus dsejotus juhs man lahřit
 zitreis, waj ne?
 Arturs. Ur leelako preeku!
 Dama. Bet man naw lihds ne řaulesřarga, ne zimdu...
 Felabs. O, labprahť, labprahť. Arturam. Uřřkrejat
 augřchâ pehz kundses řaulesřarga.
 Arturs. Es domaju, řa juhs labat pařihřtat augřche-
 jâs istabas un jums wajadřetu usřahpt.
 Felabs. Raš nu tur no istabam řo pařihřt? Rařpjat
 til augřchâ, bet es pawadiřchu kundři.
 Arturs. Bet...
 Dama. Waj juhs nebuhtu til laipni pakalřpot man?
 Arturs. Kundse, řatrâ laiřâ! Drom pa řreisři.

Septitais řkats.

Felabs. Dama.

Felabs. Waj gaidisřim jaunkungu atgreesřhamees? Es
 domaju, winsř atradis muhs dahřřâ. Lubdsu! Palozidamees
 peedahwâ damai eltoni.

Dama leel rolu peedahwatajâ eltoni, tad sařt peřřřni řmee-
 tees un ařřihřt řrehsřâ.

Felabs neomuligi. Kundse, par řo juhs — —

Dama turpina řmeetees.

Felabs ařřtata řewi. Waj es... waj man...

Dama wehl arweenu řmeedamâs. Ne, ne, peedahwat. Ta
 man řahda newaldama jauriřa usnahza. Pařkatotees us jums,
 man eķřrita řautlas prařtâ.

Felabs. Mans ařģeħrřs warbuht jums — —

Dama. Jâ, řakat, waj tad juhs newarat atrařř řřro-
 deri, řas jums pagatawotu peeklahjigu uswalku? Zitus wi-
 reesřhus řche es ređsu řtaigajam ģlufři ģlihtos uswalkos, tad
 jau te wajag buht řahdam, řas toř pagatawo.

Felabs tonřufi. Kundse, waj tad řcho te juhs neusřřkatat
 par peeklahjigu?

Dama. Warbuht... bet es newaru beř řmeekleem us
 jums pařkatitees. Peedahwat, řas naw peeklahjigi no manis,
 bet řo tad es waru darit.

Felabs. Šhis řurpes, řhis — — Ređřat, winas ir
 eħřtas, pařihřlamas... Winas nelur nepeeklahjas meefai un
 ařřinis war řwabadi řinkot. řas ir mans reřormuswalks un
 řahdu wiřeem wajadřetu neřat, itin wiřeem, řam ween weřeliba
 dahřga, řam ruřp řawa labklahjiba. řinatnes peħdejas
 wahrđs — —

D a m a. Juhš man atgahdinat — — Nè, nè! es paleeku nerahna. Peedodat man. Peezetas. Eešim dahrsà. Tas jaunais kungs jau muhs tur atradis.

J e k a b s eet winai lihds. Kundse, man no teefas šahp firds, ka juhs zitu wihreeschu apgehrbus atrodāt par flaišta-keem, nelà manu. Kundse — — Abi par widu prom.

Alstotais flats.

Alife. Arturs.

Alife. Statuwe brihtim tuffcha. Usnahl no dahrsà, eet us pirkstu galeem, klaufas un wehro kautko. Pamet ar pirkstu un eet us durwim pa kreisi.

Arturs. Strauji atrauj durwis pa kreisi un steidsas eelšchà. Rokà damas faulesfargš.

Alife pahrsteigta eelleedsas un atlez atpakat. Artur, tu te?

Arturs. Neissakamas ilgas, wisleegakàs, mozošchakàs ilgas, kahdas ween jeklad kahds zilweks isjutis, mani schorihl atweda schurp. — Allif es nawaru! — Mana firds grib puschu plihst! — Bet là tad tu gadijees te? — Taws tehtinsch teiza, la ari tu esot plawà.

Alife. Es biju tur un patlaban nahku no tureenes. Kas tas, kas tew rokà?

Arturs. Tas? Speesch faulesfargu pee kruhtim. Saulesfargš. Weenkahršchš faulesfargš, tahds pat, là nekaitams wairums zitu, bet, Allif, tu nesini, kahdas juhtas rada schis faulesfargš, tad tam peeslaras! — Maigas, zehlas juhtas! — Man to wjadseja atnest. Grib eet Allifei garam. Wina gaida us mani, tas ir — wina gaida šawu faulesfargu.

Alife. Artur!

Arturs. Iswairidamees. Es šaprotu, Allifes jaunkundse, to juhs gribat teikt, es šaprotu, bet azumirkli. es nawaru. Bes šchi glesnà, leegi tšchauhstoschà un šmarschojoschà aissfarga tweejejoschee faules stari war winas maigo ahdu eededsinat bruhnu. Es nahku atpakat! — Šif es laimigs, Allifes jaun- kunds, to es nemas nawaru jums — —

Alife attahrto. Allifes jaunkundš? — juhs...?

Arturs. Peedod, mihlà Allif, es pahrteizos... Bet es esmu til neissakami laimigs!... Šif neissakami laimigs!

Alife. Nu, tad ej, ej! steidses! — Ko tad tu wehl te stahwi? — Steidses, zitadi tawai deewinatai eedegš ahda.

Arturs. Allif, schais wahrdos es dsirdu ruhgtumu, to rada weenigi greissfirdiba. — Es nawaru!...

Alife. Nu, tad esat jel, zeenijamais kungs! — Ko juhs wehl stahwat? — Esat pee tàs, kas špehj juhs pilnigi

aplaimot. Bet smat, ka muhsu starpâ tagad wišî rehîni
šlebgî. Basta! — Strejat pakal tai, tai — Sakt raudat.

Arturs. Alises jaunfunds — Alif! — Es nawaru! Man
šrds plibst pušchu! — Tâs mokas!

Alife. Meli, tee wišî meli! Katrs wahrdisch, ko juhs
runajat, ir breefmigakee meli. Juhs, wihreeschi, wišî esat tahdi!
Jums neweena wahrdina newar tizet.

Arturs. Es nemeloju, Alif, es nê! Ja tu spehtu
eestatitees manâ dwehsele... Al, Kungs, tâs zeešchanas. Ari
ta dama ir newainiga, Alif —

Alife. Al, nerunajat man par to damu! — Ta ir
tschubsta, kas ar šawâm škaištajâm azim apbur te wišus un
wišu mahju jauz no panzlam laukâ.

Arturs nometas zetos. Mana šrds peeder weenigi
tew, Alif, weenigi tew. Bet waj tad es waru šawâm juhtam
pawehlet, kâ kusch katrs dsejneeks? Es nawaru to, Alif, es
nawaru! Peedod man un nem šawus breefmigos wahrduš
atpakal, — ka nu ar mums basta.

Alife. Wehl ašwakar tu man šwehreji muhschigu
ustizibu, bet jau šchodeen tu škreen pakal winai! Al, Deews,
es to neišturešchu!

Arturs. Išturešî gan, Alif, išturešî gan! — Nem tit
šawus breefmigos wahrduš atpakal. — Prašî no manis kahdu
upuri gribi, es wišu nešišchu, wišu pildišchu, tîkai nem šawus
wahrduš atpakal.

Alife azis šlauzidama. Nu, tad leez winas šaules-
šargu nost.

Arturs mudigi peežetas. Kur lai es to noleeku?

Alife. Leez tur kaktâ.

Arturs išpilda; tad nem to attal rolâ. Bet wina gaida
to... Wina...

Alife. Ja tu negribi, tad wišs tas, ko tu runâ meli.

Arturs aštri. Gribu, gribu, gribu!

Alife. Un tagad — un tagad šwehti apšoli man, ka tu
nekad neaiškahršî ne šcho šaulesšargu, ne ko zitu, kas peeder winai.

Arturs. Ja wina wehlesees —

Alife. Ari tad, ja wina to wehlesees. Apšoli!

Arturs. Es apšolu.

Alife. Un nekad ar winau wairš nefatilsees —

Arturs. Man jalasa winai šawi dsejoli preešchâ. Es
to jau apšoliju.

Alife. Nê, to tu nedarišî wiš! — Es negribu, ka tu
winai lašî preešchâ tos pašchus dsejoluš, ko man. Apšoli?!

Arturs. Jâ, bet —

Alife. Nekahdu, bet! — Apšoli?! — Zitadi —

Arturs. Apfolu, apfolu!

Alīse. Tā, tagad nahz šaderešim meerus! Aptampj un stuhpsta. Rahds wiņsch man nerahtns, kahds nerahtns! — aif-wakar tā swehr, tā deewojas, bet paškat šchodeen: aidā, pahr wišeem lalneem!

Arturs. Waj tad es tur wainigs, ka wina til maiga, til laipna, til —

Alīse. Zeet klužu, ne wahrda wairat par winau! — Kusč, tur kahds nahk! — Atles nost no Artura un klušt gluschi nopectna.

Dewitais škats.

Alīse. Arturs. Dama.

Dama cenahk no dahrsa. Te jau juhs esat! Bet es juhs gaidu, gaidu. Alīsei. Labriht, Alīses jaunkundš! — Waj juhs jau no plawas atpaļal?

Alīse tūtšē. Labriht! Jā.

Dama. Arturam. Kur tad mans šaulesšargs?

Arturs. Tur wiņsch ir.

Dama. Kur? — Kaktā?! — Par to tad juhs winau kaktā nostahdijat?

Arturs. Tāpat ween.

Dama smejas. Ah, es šaprotu, es šaprotu! — Juhs šastapat šawu širdškaraleeni un aifmiršat kawaleera peenahkumu pret mani. — Waj tā nebij, Alīses jaunkundš?

Alīse. Es nesinu.

Dama. Nu neļas! No paštaigasčanās ari neļas newar iņnahkt: — wehl raša. Nošēstas. Paštat, tā es nobridos! — Fui, ta lauku dšihwe nemas til tihlama naw! — Dšejneeka kungs, atwainojat, tā tatschu juhs šauza?

Arturs. Mans wahrds Arturs Steebrinš.

Dama. Steebrina kungs, waj es drihtstu luhgt no jums mašu pašalpojumu: man kurpe atrifusi . . . Išteepj kahju uš preelšchu. Waj drihtstu luhgt?

Arturs paeet uš preelšchu; apstahjas un škatas uš Alīsi.

Alīse damai aif muguras; purina galwu.

Dama. Rahds juhs šlirts kawaleeris!

Arturs. Alīses jaunkundš . . . War buht . . .

Dama. Manu šaulesšargu juhs eestahdat kaktā un leežas pee kurpes.

Arturs šeidšas damai šaseet turpi. Es nawaru! — Es nawaru, zeenijamā kundše! — Juhs esat pret mani til laipni!

Dama. Pateizos, Steebrina kungs!

Alīse. Steebrina kungs, atzeratees muhsu norumu! Ahtri prom pa kreisi.

Desmitais štats.

Arturs. Dama.

Arturs. Es nararu, es nararu wairs! Ismisis lausa rotas. Tas nu attal pagalam. Es til šaku, es til šaku!

Dama. Peedodat man, es teescham newareju eedomatees, la... Tizat man, la mans noluhšs nebij...

Arturs. Kundse, jums naw jaluhšs peedoschana. Juhš neta neesat noseegusees. — Ta jau bij Alises jaunkundse, kas pastahweja ari uš to, la juhšu šaulesfargš leekams kaktā, tad es to gribeju nest jums.

Dama. Jautri; isbrihniusees. Mans šaulesfargš leekams kaktā? — Bet kadehl tad?

Arturs. Wina bij til dušmiga, til dušmiga, la mehš til tikto šalabām. — Bet nu attal wišš pagalam! — At, Deewš, tās mokas!

Dama. Juhš pahrkahpat norunu?

Arturs. Kundse! — Es nararu! — Waj tad mehš buhtu šalabuschi, ja es nebuhtu winai apšolijis wišu, to ween wina prasa? — Bet mana širdš jau tad ašinoja un raustijās šahpēs.

Dama. Nabaga dsejneekš! Jums teescham leelas zeešchanas. Man no širdš juhšu šchehl...

Arturs. Šit juhš laba pret mani. Šit laba, kā wehl neweens zilwekš naw bijis.

Dama. Steebrina lungs, waj šinat, man eekrita warenaš ar Alises jaunkundši, tad mans peenahkums nu juhš attal šameerinat. Waj esat tā ar meeru? — Es gan neesmu nekad — Šmejas. Bet warbuht man isdodas. Waj juhš koti mihlat Alises jaunkundši?

Arturs. Rā to lai šaka... Bij laiki, kad wišas manas dwehšeles šihdšinas teežās pehž winas, kā teežās pule pehž šaules štareem. Bij laiki, kad es neiššakami zeetu winas dehl. Bij laiki, kad wina man islikās pate dailuma pilniba, pehž lahdas zilwekš war tikai šmelšošchās ilgās teektees, teektees un nekad neiššneegt. Bij laiki, kad...

Dama. Kadehl juhš par šawu mihlestibu runajat kā par pagahjušchu notikumumu? Es gribetu šinat, kā tas tagad. Waj tagad juhš wiru wairs nemihlat?

Arturs. Mihlu... mihlu gan, bet... Es nararu!

Dama. Nu, tad palaišchatees til uš mani! Es juhšu nesašlanu nokahrtošchu. Newar tatschu peelaišt, kā til šihš pahpratumš šatreez zilweku laimi. Palaišchatees til uš mani, es zeru, kā es to nokahrtošchu.

Arturs. Bet redsat, kundse... Kā to lai šaka...
Alise, Alises jaunkundse loti greisfirdiga...

Dama. Kas mihl, tee wisi greisfirdigi. Man leekas,
ka tas dod jums wisleelakas zeribas. Ja Alises jaunkundse
greisfirdiga, tad ta leeziba, ka ari wina juhs mihl. — Palai-
schatees til us mani!

Arturs. Jums taisniba, kundse, ka tee, kas mihl, ir
ari greisfirdigi. Bet greisfirdiba tatschu ir ta, kas wis breef-
migat boja zilweta garigo seju; ta ir ka bakas preeksch meefiga
zilweta. In kopsch es esmu redsejis kahdu zitu faules ap-
starotu, maigu, zehlu seju, kurā wifas labas zilwetu juhtas un
teeksmes atspogulojas ka rahma esera lihmeni, man Alises
greisfirdibas iswagota seja wairs neisleekas til peewilziga, til
daila, ka agrak. Ta ir ka statujas ehnas puse pret to otro...

Dama. Ah, tad juhs mihlat kahdu zitu...

Arturs. Kundse!... es mihlu... Juhs esat til neis-
sakami labi pret mani, til neissakami labi.

Dama. Nu, labi, tad es nemas nemehginafchu juhs ar
Alises jaunkundsi sameerinat. Ko, waj ja?

Arturs. Kaut til es sinatu... Kaut til es sinatu...

Dama. Ah, juhs wehl neefat skaidribā ar to otro!...

Arturs. Es juhtu, ka ta otra ir un war buht weenigā,
kas manai dsejas kollei uswilktu wismaigakas stihgas, kas
manu dsihwi peepilditu ka dahrgu kauwu ar wehl dahrgaku
wihnu. Es reibstu no laimes, domajot, ka ta otra waretu
kahdreis aplaimot mani, ka wina to gribetu darit. Es neprasitu
no winas wairak, ka atkauju sehdet pee winas kahjam un
raudsitees winas dsidrajās, maigajās azis... Es neprasitu
wairak, ka buht tahdai laipnai un labai pret mani arweenu,
kahda wina pret mani bijusi lihds schim; es neprasitu no winas
wairak, ka tikai to, lai wina apber ari mani ar to mihlestibas
un zehlo maiguma seltu, lo wina til bagatigi kaisa par wiseem
un wifu, kur ween wina eet. Es neprasitu — —

Dama. Waj wina teescham til neaisfneedsama preeksch
jums ta otra?... Ak Deews, ka gan juhs zeeschat!

Arturs. Kundse! — Es nawaru! — ta otra esat juhs...
Kriht zelos Damas preekschā. Ta esat juhs, kas waretu pazelt
mani pahr dsihwes besdibini...

Dama isbijusees. Ko juhs! Ko juhs! Zelatees tatschu
augshā!

Arturs turpina. Kas waretu pazelt mani pahr dsihwes
besdibini neismehrojamos augstumos! Es palitschu pee juhsu
kahjam ka juhsu padewigakais wergs, tikai neatstumjat mani...

Dama. Ko juhs?!

Weenpadsmitais skats.

Arturs. Dama. Zekabs.

Zekabs. Valsis aij statuves. Ah — u, kur juhs palikat?! —
Ah — u!

Arturs peezetas, istrubzees. Zekulina funks!

Dama. Nu redsat, zif juhs neapdomigi. Smejas.

Zekabs eebahsch galvu pa preetschareem. Ah — u!

Dama. Nahlkat tif schurp, Zekulina funks!

Zekabs usnahk. Savas reformas drehbes pahrmainijis ar parastam. Te nu es juhs atrodu! No femeru dobem juhs man pasudat ka taurenits, ka pasaku tehls ne dsirdejis, ne redsejis kahds us kureeni aishlaidees. Grosas Damas preetscha. Nu, bet ka tagad?

Dama. No, Zekulina funks! Juhs jau esat galigi pahrwehrtuschees. Sasit plaulstas un smejas. Ne, tas ir leeliski, tas ir leeliski! —

Zekabs. Zeenijama kundse! Lai jums sche sagahdatu patihkamus atpuhtas brihschus, es esmu ar meeru darit wifu. Neweens zilweks wirs semes nebuhtu mani peerunajis mainit manu reformas apgehrbu pret scho te, bet ka ka jums — —

Dama. Bet schini uswalka juhs teescham isflatarees leeliski! —

Zekabs. Teescham, kundse?!

Dama. Bes schaubam! — Es tilai nesaprotu, kadeht jums wajascheja isdomat pascheem tahdu uswalku, kas isflatas dauds flittal, kad jau ziti isdomajuschilabakus! Luhdsu sehshatees te man tuwal! —

Arturs saker ka saphes kruhtis, tad klusam eet prom pa treiji.

Zekabs. Zif juhs laipna! — Apsehshas.

Ditwadsmitais skats.

Dama. Zekabs.

Dama isnem no rotas sominas papiroso fahrbinu. Jums tatschu nebuhs nekass pretim, ka es aishpipoju?

Zekabs. O, luhdsu, luhdsu!

Dama. Kad es juhs pirmo reisi eeraudsiju tani wakara, kad es sche atbrauzu, juhs man islikatees par sawadneeku. Grosa papiroso pirkstos un gaida, lai Zekabs to aishdedsinatu. Bet galu gala ...

Zekabs. No juhs gribat teikt, kundse? — Sakat ween droschi: juhs mani neapbehdinast ...

D a m a. Bet galu galâ israhdas, ka no jums war wehl
isnahkt zilweks . . .

J e k a b s. fmei. Kundse, jums patihk jokot . . .

D a m a. Zelulina lungs, esat tatschu masleet kawaleeris! —
es gaidu uguni. —

J e k a b s. Ut tâ! Utwainojat! Uswell sehrtozinu un aif-
dedfina papirofu.

D a m a. Zuhš netizat tam, ka man isdotos pehz sinamâm
publem istaisit no jums zilweku? —

J e k a b s. Kundse, es muhschu deenu esmu selojis sinatnes
panahkumeem un newis aif sinahribas ween, bet gan — lai
tos iswestu sawâ dshwê. Ra tadehl es preeksch ziteem esmu
islizees masleet sawadneeks, par to es nebrihnos. To man
jau daudsi teikuschi, bet juhs — — Weenâ sinâ mani eeskati
arweenu bijuschî stingri un negrosami: titai weselâ meesâ war
mahjot wesels gars. Tadehl katrs, kas wehlas peedsihwot
laimigu muhschu, lai wispirms zenschas pehz ta, ka wina
meesa buhtu wesela un netaptu bojata. — Paslatatees us
mani: zil gadu juhs man dodat? —

D a m a. Nu, tâ — peezeesmit.

J e k a b s. Zuhš jokojat! — Neweens nesala wairak par
trihšdesmit peezeem — tshetrdesmit. Ssklawâ. Un tas wis
tâs dshwes nopelns, tâs normalâs dshwes nopelns, kuras
dehl ziti mani tur par sawadneeku un ari juhs —

D a m a. Waj juhs nelad neesat pihpojuschî? —

J e k a b s. Nelad sawâ muhschâ.

D a m a. Bet alkoholu tatschu baudat?

J e k a b s. Ko juhs, ko juhs! Es lai tahdu gifti bauditu! —
Nê, kundse, to es nelad neesmu darijis, bet gan muhschigi
pret ta leetoschanu zihnijees. Ssklawâ.

D a m a. Tad jums gan tabakas duhmi pretigi? —

J e k a b s. Waj tabakas duhmi? — Ja juhs pihpojat — —

D a m a. Man gan wini patihk! Un tahdus wihreeschus,
kas nepihpo un nedser, es newaru ne azu galâ eeraudsit. —
Fi, tee pawisam pretigi.

J e k a b s. Teescham? — Bet weseliba? —

D a m a. Ejat juhs ar sawu weselibu! — Zuhš titai
tadehl esat eedomajuschees ka pihposchana kaitiga, ka paschi
nelad neesat pihpojuschî. Pamehginajat, ispihpojat weenu
papirofu, tad spreeschat. Sneedi Jetabam papirofu kahrbinu.

J e k a b s. Zuhš jokojat, kundse!

D a m a. Es nebuht nejokoju! — Es gribu, lai juhs
pahrlleezinatos. Wisu muhschu juhs esat klausijuschees us to,
ko ziti jums eestahsta, bet paschi neesat to pahrbaudijuschî.
Es nesaprotu, kâ tâ war. — Nu, pamehginat weenu! —

J e k a b s. Juhš jokojat . . .

D a m a. Kadehl lai es jokotu? — To tatschu juhs warat man tizet, ka no weena papirofa wehl nemirfeet. Es ispihpoju wismas desmit deenâ un tad wehl esmu neween dsihwa, bet ari sveika un wefela. — Nu, pamehginat, kaut waj tadehl, ka tas man daritu preeku.

J e k a b s. Jums tas daritu preeku . . . Nu, tad — —

D a m a. Jit plautstās. Droschi, droschi! Bravo!

J e k a b s. Juhš smežitees par mani . . .

D a m a. Kas par sawadām eedomam! — Nu man buhs wismas nodarbošchanās, kamehr es sche dsihwofchu: es mahzifchu juhs pihpot! — Tā nē, tā nē! Tā neweens netur papirofu. Geleef winam papirofu mutē. Skatatees, kā es to daru. Tā, tagad welkat! — Duhmus nepuhšchat tuhda! abrâ, nepuhšchat tuhda! abrâ! Nu, waj eet?

J e k a b s. Sinatne peerahda, ka — —

D a m a. Klausat nu wifū to, ko sinatne faka, tad gan juhs tablu tiffat! — Beeschi ween tās tibrās blehnas, ko tahdi sinatneeki peerahda. — Nu, kā juhtatees? —

J e k a b s. Tahsē. Nē, kundse, naw wis blehnas!

D a m a. Tibrās blehnas! — Un degwihnu dsert es juhs ari ismahzifchu! — Es juhs istaisifchu par zilweku! — Teescham, pawifam zitads isflats jums tagad! —

J e k a b s. Pihpo, tahsē un slauka ar delnu muti. Tas tikai tā pa jokam, kundse. Juhš tatschu nerunajat nopeetni . . .

D a m a. Gluschi nopeetni! — Zilwelam juhsu gados wajag buht kawaleerim. Wajag prast dsihwot, newis ofschkeret, ko kahds gudreneeks isdomajis. Bet juhs: — wefeligas drehbes walkajat, dsihwojat lā muhks. Smejas.

J e k a b s. Juhš smežitees, bet — — Grib litt papirofu nost. Es newaru wairs . . .

D a m a. Ko, ne weenu weenigu papirofu juhs newarat lihds galam ispihpot?! —

J e k a b s. Pihpo no jauna. Kundse, ja es sinatu, ka juhs tikai issoboschanas labad, es mestu prom. Sater un skuhpsta Damas rotu. Juhš esat tik maiga, laba, ka man naw spehka jums pretotees. Es juhtu, ka man nebuhtu spehka jums preto-tees ari tad, ja juhs mani taisitu par zilweku. Slihgst Damas preetschâ zelos. Kundse, tās juhtas, kas sawilno manu ārdi — —

Erihspadfmitais flats.

D a m a. J e k a b s. D a r t a.

D a r t a. eesteidsas no dahrsa. Deewin, tu esi schehligs!

J e k a b s. ahtri peetruhtstas kahjās. Ko, tu te? —

Darta. Ut, tad tîf tablu gan tās leetas! — Sapuze-
jees, ko domā, kà stuzeris un tad rahpo schās preetschā uf
zeleem . . . Ut, tad tã gan!

Jelabs slaula sweedrus, pawisam apjuzis; nomet papirofu semē.
Darta, es tew safu . . . Darta, esi prahtiga.

Darta pazet Zekaba nosweesto papirofu. Un tad schito
ari wehl! —

Jelabs. Darta . . . Esi nu prahtiga . . . Darta . . .

Dama. Waj jums tahds brihnums, ka Zekulina funks . . .

Jelabs ahtri Damai. Lubdsu, paleekat nu juhs klusu,
es pats. Dartai. Mikhla Darta, saproti tatschu, ka es, ka es . . .
Esi nu prahtiga un ej tagad . . .

Darta Damai. Ut, schi ari wehl! — waj man esot
brihnums, ko domajees! — Zã, man ir gan par to brihnums!
Un neween man, bet wisa pafaule brihnisees un smeesees . . .
Zekabam, las mehaina wiuu aplusinat un isbihdit pa durwim. Pa-
leez nu tu meerã! Es neeschu ne sola no schejeenes, kamehr
tur ta planzka buhs te . . .

Dama. Zekulina funks! esat tatschu wihrs, aisstahwat
mani! . . .

Jelabs. Darta . . . ko tu kleeds, kã tahda negudra . . .

Darta atrauj preetscharus. Es kleeqschu pateesi tã, ka
wisa pafaule lai dsird! — Lai wisa pafaule nahk un reds, las
te noteel. Eh, laudis . . .

Dama isbijusees. Zekulina funks, las te notiks?! Kas
te notiks?! Keras Zekabam pee rolas.

Jelabs attratas no Damas; slaula sweedrus.

Preetscharus.

Trefchais zehleens.

Statuwe: agrafà. Noteef tàs paščas deenas pehzpusdeenà.

Pirmais štats.

Darta. Arturs.

Darta lola istaltetu wetu un leef furwi. Leelatos gabalus met uf galba.

Arturs bitli pababsch galwu pa preefschtareem, grib naht, bet ceraudššis Darta, schaubas.

Darta cerauga Arturu. Ah, juhs tas esat, jaunškungs! Nu, nahlat til schurp, nahlat til schurp!

Arturs rausas atpatat. Peedodat, es...

Darta steidsas patat. Deewin, tehtin! kur juhs behgat, tad juhs sauz? Palihdsat man salozit schitos te. Sneedš wi-nam palaga stubrus. Redsat, là nu eet! — nu nedrihtš godigeem zilwekeem ne azis wairs rahditees: jabehg.

Arturs mudigi eebabsch papirus tabatà. Zil juhs laipna pret mani! Steidsigi sater palaga stubrus un palihds Dartai to salozit. Es nawaru! Ja juhs, Dartas jaunškunds, nebuhtu til laipna pret mani, mana dšihwes debefs buhtu palikuš apmahkusees uf muhschigeem laikeem. Bet tagad man usauft jauni zeribas štarini.

Darta. Peerwellat zeetat! Tà, tà! Jà, mihlais jaunškungs, to es nedširdu wis pirmo reiš no jums! Kad labi eet, tad Darta neredš neweens, tad wiš pašchi gudri deefgan, bet tad kas pušchu, tad nu šin gaudot: glahb nu, Dartin, palihds nu! Tu nu man eš weenigà zeriba.

Arturs. Dartas jaunškunds! tahds peršeeschu dšejneeks šaka: „Mihlestiba ir là upe pawafarà!“ — Ta aifrauj wišu, kas ween tai zekà gadas. Waj mehš waram winai pretim šabtees? Nè, mehš to nawaram! Bet kad mehš atmostamees, ismesti no winas pluhduma kautlahdà fehlli, tad mehš atjehdšamees waj nu là bešgaligi laimigi, waj ari pagalam nelaimigi. — Un tahds pagalam nelaimigs zilweks, Dartas jaunškunds, šahw tagad juhsu preefschà!..

Darta. Tã, wehl scho galdautu, tad wiß pabaritõ!
Jã, mißlais jaunßlungß, taß jau wiß war buht taißniba, to
jußß fakat, bet — —

Arturß. Dartas jaunßkundß! — eß nu jumß praßu, waj
jußß gribat tahdu nelaimigu zilweku atßtumt beßgaligã tumßibã
un ißmißumã? Jußßu warã tagad ir mani pazelt no moku un
zeefchanu pißßchleem dßidrajãß laimeß debefiß, waj ari pawißam
fatreeßt.

Darta faleet wißu wehu turwi. Ko nu jußß, — jaunß-
lungß, man ßtaßßtat! Waj nu eß neßnu. Uß mehleß meduß—
ßirdi leduß. Wißreeßcheem nekaß ziteß prahtã neßtahw, kã
titai — — Tãm jaunajãm, tãm ßmußkajãm, — tãm wimi
ßtreen palat. To jau mehß wehl ßchodeen redßejãm. —

Arturß. Dartas jaunßkundß! — eß ßnu, jumß teeßiba
man pahrmefß aißraußchanoß. Bet eß jumß waru apgalwot,
ta taß nekad waißß nenotißß, nekad! Tit teeßcham, kã — —

Darta. To jau jußß fakat wißi un weenmehr! —

Arturß. Eß nawaru! Jußß netizat maneem wahr-
deem, jußß ßchaubateeß par teem! Ißwell papiruß no kabataß.
Te ßchoß dßejoluß eß eßmu nule pat ar ßawãm ßirdß aßnim
ußraßßtiße. Kã dßidrajõß padebeßechoß atßpogulojaß jußßraß lih-
meniß, tã winõß atßpogulojaß manã ßaploßitãß ßirdß pateeßãß
ilgaß. Klaufateeß, eß jumß wiußß nolafißchu. Un ja jußß
maneem wahrdeem netizat, tad ßchij ßirdßbaßßij jumß jatiz. Laßa.
„Kã wehtraß norauta ßeedlapa mana ßirdß, mana ßahpju pah-
nemtã ßirdß, maldaß un klißßt, maldaß un klißßt! . . . Kã weh-
traß norauta ßeedlapa mana ßirdß nokrita pee tawãm daißajãm
taßjam . . .“

Darta. Fi, tu! melß tawu melßcham!

Arturß. Jumß nepatißt ßchis dßejoliß? Nu, labi, eß
laßißchu otru! Wirraßßß: „Ißgu ßeedam“. — Saprotat: „Ißgu
ßeedam!“ — „Tu eßi manß talißmanß, manß brißnuma ßeedß!
Rad behdaß un ßahpeß ßaßchnaußß man kruhti, tad zeefchaß,
wehl zeefchaß ßirdi tew' ßlehduß un neßu kã raßaß bileri dßidru.
Tu eßi manß ßpirdßumß, manß walgumß, manß wißß! — Eß na-
waru, dahrgã! — Beß tewiß man ißnißßt, man ißtwißßt, man
degt, kã pußei beß raßaß, beß ßpirdßoßßchãß welgmeß . . .“

Darta nopußßchaß. Alß, laut tã ari pateeßi buhtu.

Arturß. Tã taß ir, Dartas jaunßkundß, tã taß ir! —

Darta. Wißß Deewa rokã un ßinã! — Kaß latram no-
lemeß, no ta wiaßch neißbehgß. Kaut ari eß eßmu gadoß par
jumß wezaka, bet par to man atkal darißchana ßingraka. Jußß
redßejat, kã ta ßchorißt ißgabja no mahjaß?

Arturß. Dartas jaunßkundß!

Darta. Rā misfisch, es jums šaku! Bet mahsa šinaja tilai raudat, tilai gaustees! Es jau tuhdal teizu: es nemschu to leetu šavās rolās...

Arturs. Dartaš jaunkundš!..

Darta. Nu, ja juhs ešat tā nodomajuschi, lai tad ari eet! Bet to gan es jums šaku: man newajag nedš swehrestu, nedš deewofchanās, bet darifchanai wajag buht škaidrai. Nahlat nu šchurp, jaunslungš! — lai tad ari noteef: šabutščofšimees šā wifš bruhtes zilweli...

Arturs isbijees šahpjas atpatat. Bet Dartaš jaunkundš! Mehs abi... Juhs mani ešat pahpratuschi... breešmigi pahpratuschi...

Darta pateef šahwam. Rā?

Arturs. Es nawaru! Es zereju, ša juhs, ša juhs šā prahtigš zilwels... ša juhs šameerinast mani ar Alifš jaunkundš... Ar Alifš jaunkundš...

Darta. Al, tad tahds tu man eš, putnā! Wifš laiku winsch te šmiltš, te lozas šā tahrs man aplahrt... Es jau šaklu domat, šo war šinat, šak, eerodas ari zilwelam prahtš... Al, tad tahds tu man eš: šobotees par mani — prahtigu zilweli...

Arturs. Es mihlu Alifš jaunkundš... wiau weenigo, wimu weenigo... Tas dšejols, tas ilgu seeds ir wina. Es gribeju, lai juhs, Dartaš jaunkundš...

Darta. Tu mihli Alifš? Al, tad tā tās leetas?! In tad tu, jaunslungš, domaji, ša es buhschu tawa šawedeja, šo?

Arturs. Alifš jaunkundše ari mihl mani, es to šinu.

Darta. Šo es gribu redset, šas no šchis mihlestibas isnahš! Štukam, šam wehl školā jaet, šam tā šakot... Pagaidi, jaunslungš, es jums abeem rahdišču mihlinatees... Eet pee durwim pa kreifš; šauš. Alifš! Alifš! nahz tuhdal šchurp.

Arturs brihtinu šomas, tad mudigi manas pa durwim laukā.

Otrais šlats.

Darta. Anna.

Darta pee durwim; atlahrto. Alifš, nahz šchurp. Alš pehdam nahz šchurp!

Anna nahš pa kreifš; nogurufš; šalats dšili pahš azim; no wifa redšams, ša dandš raudajufš. Tu mani šauzi, Darta?

Darta. Šewi nē, Alifš. Bet nu, weenalga, nahz tu.

Anna apšehšas. Alife naw eefšchā. Al, Deewš, man wifš greešchas riaki, es nemas nefajehdsu, šur atrodos un šas ar mani noteef.

Darta atkatas. Kur tad wīnsch palika?

Anna. Kas tad te wehl bij?

Darta. Nu, tas pats skolas jaunšungs! Es til faku, es til faku: tas wīss eet lā uf galu.

Anna. Al, kungs, nerunā jel til škati. Man galwa plihst wāj puschu.

Darta. Nu, tahda galwa ari nekam neder, lai wina plihst. Ta wairal nelo neshn, lā tilai gauštees un waimanat, bet kad leeta jawed zauri, tad wīnas naw! Ja te nebuhtu bijis manis, tad deefin kas te buhtu isnahzis un kas wehl isnahktu.

Anna. Un wīnsch ari — guf tagad tur un waid, guf un waid. Til pagalam šagraustu es wīnu wehl nekad neefmu redsejufi.

Darta. Lai nu paguf, lai nu pawaid! Kas tad scho šagraufa, lā pašcha neleetiba ween.

Anna. Tu ari runā lā bes ģrds, lā bes zilwezigām juhtam!

Darta. Es šinu, tagad tu šahlfī wīnu luhgtees. Tu pirmā šahlfī labinatees un mihlinatees! — Al, krusts, kas tas ar tewi! — Taisni tawa mihkštuliba ir ta, kas wīnu islutina! Pee manas duhschas tas wīs tā nebuhtu.

Anna. Pee tawas duhschas warbuht buhtu zitadi, bet es tā newaru.

Darta. Tu tā newari, lā tad! — Bet lai tad šchi ari paleel beidsamā reise, kur es tewi pestiju no klimaschas laukā. Es ari nelitšchos gar jums wīseem ne šinis. Lauschtees tad waj kallus nost weens otram: tu, wīnsch, Alise...

Anna. Alise? Kadehl tad Alise?

Darta. Ko tad tu domā, lā ar to meiteni labs gals? — Ihi, līka druftu pagaidit. Tā til peeluhko, lā wina drihs ween nenahf lauschu walodās. — Ahbols jau tahlu no ahbeles nekrihtot.

Anna. Darta, ko tu runā?!

Darta. To, ko es šinu, tilai to! — Waj tad tu pate ari nebiji ta, kas wehl šchoriht mani un fewi meerinaji: paleez nu meerā, paleez nu meerā. Wefelā meefā mahjo wefels gars! — par zitu lai lā, bet par Šekabu es nebihstos! — Bet paškat nu, kur palika wefelā meefa, kur wefelais gars. Ja nebuhtu es peenahkufi, kas to šin, lā wehl wīss tas beigtos. Un tāpat ari tagad!

Anna baschigi. Ko tad tu par Alisī šini?

Darta šwarigi. To, lā wina šlepeni bruhtejas ar — ar to-paschu skolas jaunšungu. Šā.

Anna apmeerinata. Ej nu ej! — meitens tāpat tā wīf meiteni tanis gabos druflu pajoko, nu tew jau — šlepeni bruštejas!

Darta. Nu, dšihwošim — redšesim! — Ka til tew atkal naw reis asaras jalej. Bet es tad — ne pirština wairs nelustinaschu. — Es gan pirmin domaju: waj tad šcho mahju reis newar istihrit, waj tad winu ihsti newar istihrit, bet nu, tā redsu... Lai Deewa rolā!

Trefchais flats.

Darta. Anna. Alife.

Alife usnabl no dahrsa ar grahmatu rotā.

Anna. Kur tad tu biji, meit: pat pusdeenās nenahzi.

Alife gurdeni. Man negribas ehst.

Darta. Pafat til: ehst negribas. Annai. Nu, pafatees uf winu, pafatees til uf winu! — Tad tew wairs ehst gribesees, tad širšnina jau tilpat tā putninsch flasdā.

Anna. Waj tew las kaisch, meit?

Alife dusmigi. Ko ta Darta grib no manis?! Ko wina te ahrdas wisu ribtu?

Darta. Jā, ko ta Darta grib no manis?! — Rahda wina isslatas? — noschmurlusi, noraudajusees... Ši, waj tahdam jaunam meitenam tā wajag isslatitees?! — Bet tagad šaki pate, šaki te, kur tawa mahte ari to dšird: waj tew naw sinaschanās ar to skolās jaunkungu? — Šaki nu ween pate, šaki! — Darta jau! — tad Darta runā, tad naw labi, tad plihst galwa puschu...

Alife peežetas un eet pee malas; slauta azis. Duštralā.

Anna. Ko nu tu kirzini to behrnu?! — Eet Alifei pakai. Alife, meit, neraudi wiš.

Darta. Tad ta behrns, kuram jau pušchi pakai šreen! — Bet ja tu buhtu mahte, šahdai mahtei wajag buht, tu pate šlatitos wišam wairak pakai. Tad man neweenu ne-wajadsetu kirzinat. — Šo pašchu dergli skolās jaunkungu! — Ko winsch te loschā, ko winsch te mellē? — Wišas labatas pilnas papireem un mute, ak tu schehligais, las ta par muti! Kad walā taifa, tad til špehji klaušitees! Welns winu šin, kur tahdus wahrduš grabbj, kur nē, bet tee jau peeaugušcham šewišchkim war galwu šagrosit, kur nu wehl tahdam meitenam.

Alife. Tu neka nesaproti no dšejas, no dailes, tadeht labak par to nerunā.

Darta. Rā tad, es jau neka nesaprotu! Tāpat tā tehws, uf mata tāpat: turi tu til muti, tu neka nesaproti.

Weselâ meesâ wesels gars! — tu to nesaproti, tadeht tûri tit muti. Bet, arê las tur isnahk no ta weselâ gara!

Alise. No dsejas nesaproti ari neka, nê! — Waj tad tu ko saproti? — Date faki, ka — —

Darta. Kas man no schis atkal jasaprot? — pats jau wisu pasaka: es juhs mihlu, jaunkunds, es mihlu juhs...
Ta wisa ta sapraschana.

Alise eeintereseta pagreeschas atpatal. Tew, Darta, jaun-
fungs tâ teiza?

Anna. Tu nu, Darta, ari paleez...

Darta. Te nule pat wisu laiku man plijâs wirsû. Râ tahds pamascha, lâ apmahs. — Pats ne nojehds wairs, ne saprot ko dara. „Es juhs mihlu, Dartas jaunkunds, tu esi mana weenigâ zeriba, mans wifs un lâ nelâ; bet tad schl atkal muldet aplam...

Alise. Darta, faki nopeetni: winsch tew tâ teiza? —

Darta. Waj nu man tahda dergla dehl jaeet melot! — Bet ja wisâ tani runâ lahds prahts buhtu, naw! Ifrunajas, ismuldas schurp un turp, te us weenu reisi atkal: Alises jaun-
kundse. Statas us mani, runâ ar mani, bet domâ, ka runatu ar Alisi. Fi tu! taisni lâ neprahstigs...

Alise lihgsma. Nu redsi, la neka neesi sapratusi, nu redsi tit! — Date atsihstees, la nela neesi sapratusi. Es jau tuhda domaju...

Anna. Tu nu, Darta, ari paleez...

Darta. Râ tahdas negudras! Itin la man tahda senka wajadsetu! — Lai winsch skreen wesels. — Es wisu laiku scho labad puhlos un esu, bet schis man wehl te tibtis. — Lai pikis parautu! — no schâs deenas wairs nelikschos ne finis: lauschat sew waj kallus weens otram nost. Panem welas turwi un aiseet va treisi.

Seturtais flats.

Anna. Alise.

Alise pehlshni saker galwu un eekleedsas. Wai! es newaru to wairs isturet!

Anna. Nahz, meit, apsehdees. Tew galwina schp? Waj negribi, es atnesischu tew lahdas drapes no tehtes skapischu?

Alise. Nomirt, labat nomirt, nekâ tahdas zeeschanas.

Anna sanem Alisi pee rolas un wed pee galda. Kas nu, meit, par mirschanu runâs! Kadeht tad mirt?! — Redsi, pat mehš, wezi zilweki, negribam mirt, fur nu wehl tu. Tew jadsihwo! — Pehz masas pauses. Alif, meit, waj tas teesa, ko Darta faka?

Alife zeesch thufu.

Anna. Es jau neto launu, es tif tãpat apwaizajos...
Tabbs jau tas muhscha zetsch mums wiseem.

Alife. Maht! — es to neistureschu!

Anna. Tu atkal tã!... Par ko tad neisturesi?

Alife. Ja Arturs mani atstahj, es to neistureschu.

Anna. Par ko tad winsch tewi atstahs? — Neatstahs
wis... Un ja ari: — japazeesch un pazeetisi ari.

Alife. Es pate pee wisa ta esmu wainiga, weenigi es
pate! — Es sinu, winsch tahds sawads, winam tif juhtiga
sirbs, tahda maiga dwehsele un es pret winu biju tahda...
Ja winsch padaris few ko launu, es to nepahrdsihwoschu,
maht, es nepahrdsihwoschu.

Anna. Kadehl tad schis ees few launu darit. — Uf
Dartu nemas neklaunees: wina jau arweenu tahda asa bijusi,
tahda strauja... Par ko tad fanihdatees?

Alife brihtinu neatbild. Tãs paschas damas dehl...
Uf, nẽ! tee bij tãlai mani untumi ween, mani untumi ween!

Anna. Salab, behrs! — Waj nu dsihwẽ weenreis
ween weens waj otris pahrsflatas. Tani brihdi jau gan is-
leelas: nupat, nupat beigas! — Es neka wairs negribu sinat
no wisa. Bet tad sirbs attelas, pahreet, un wiss atkal labi
— Waj tad mums ar tehtinu sawadat? Schodeen pat! —
Uf, Deew! litãs, ka to nemas newarẽs isturet. Bet ko tad
lai dara, ko lai eesahl. — Ta dama nu ir prom un, paldees
Deewam, dsihwosim atkal...

Alife. Tu gan tã fali, bet ja nu Arturs nem to leetu
nopeetni?

Anna. Ja winsch buhs riktigs zilweks, tad to nopeetni
nenems, bet ja lauttahds, tad — —

Alife. Maht, kã tu wari tã runat: riktigs zilweks!...

Deektais stats.

Anna. Alife. Jekabs.

Jekabs. Balss aij statuwes. Anna! Anna!

Anna. Mani sauz! tehtinsch! Deesin, ko nu atkal
wajadses. Peezelas un eet uf durwin.

Jekabs pawer durwis. Es tewi sauzu, sauzu, bet ne-
waru safaukt! Kas tad te wehl ir? —

Anna. Neweens wairak, kã mehẽs diwas ar meiteni.
Nahz nu pasehdi tahdu brihtinu te, nahz.

Jekabs eenahl. Galwa apseeta ar lakatu. Ach! — Wisi
lauli kã salaufti, kã sabersiti...

Alife. Es, maht, iseeschu dahrsâ. Ja manis wajag, pafauz.

Anna Alhei. Ej ween, behrs, ej! — Titai efi prah-tiga... Gan jau buhs labi! — Zekabam. Waj newehlees, es ustaisfischu tew bruhkleu tehju? — ta laba pret kaulu fahpem.

Alife uf pirtstu galeem eet abrà.

Gestais fstats.

Anna. Zekabs.

Zekabs. Jâ-a, pret kaulu fahpem, bet — —

Anna. Wahritam uhdenim wajag buht, es usleeschu.

Zekabs. Al, nerunâ, nerunâ par to! — Waj tad tâs tahdas kaulu fahpes, pret kurâm der bruhkleu tehja, fo tu runâ!

Anna. Ko tad — baldrianu tehju?

Zekabs. Nemas nefahz man peeminet tâs tehjas: es tâ lâ tâ winas neweenu nedferschu.

Anna. Waj es sinu? — tu tatschu winas tit lab-prahnt dsehri.

Zekabs. Pihds schim, jâ! — Bet ko tad es esmu ar to gumis? — Titai to, la uf mani wairs neslatas lâ uf zilweku, bet lâ uf lautlahdu pahrdabigu radijumu!...

Anna pehz neleelas pauses; usleet Zekabam roku uf galwas Waj nepahrmainit kompresi?

Zekabs. Al, leez tatschu mani kaut azumirkli meerâ! Es newehlos neta. Man tâpat labi.

Anna ateeet nost. Nu, pasehdi, pasehdi brihtinu tâpat: tit jau te gais labaks, nekâ tur eelschâ — spirdsimoschaks, tibraks...

Zekabs. Alkal jau! — Tu ari newari ne wahrdina isrunat, neatgahdinajusi man to! — Tew patihl mani krimst un krimst! — Nu, tad fremt ari, attodees!

Anna. Bet, Zekab, ko tad es tew lauma daru?

Zekabs. Itin la es nefapraftu, uf ko tas wiss sime-jas! — Nebihstees, es faprotu gluschi labi. Ja tas buhtu gadijees zitam — nu, nelas. Par to llufam papukotos, war-buht ari pabahrto, bet man! — jâ, ar mani wajag apeetees zitadi. Pret mani wajag isturetees zitadi, tadehl la es patš esmu sawadaks, la es esmu — sawadneeks.

Anna. Ras tad tewi tur par sawadneeku?

Zekabs. Al, nestahsti nu man. Es sinu gluschi labi. Bet man ari war weenreis pazeetiba sust. Waj tu faproti:

man war weenreis peetruht pazeetibas, man war fahkt apnift wiffi fchee atflachte un fleepenee fmihni, fchi sobofchanas. Es gribu meera! Peezelas un itaigà pa flatuwi.

Anna. Es jau tikai tew labu ween gribeju... Un kas par tewi fmihnetu, nešinu.

Jekabs. Bet es šinu! Pehz pauses. Ja tas tà buhtu, tà tu faki, tad tu man muhschigi neatgahdinatu manas kaites. Es pastahwigi ešmu flims, man pastahwigi wajag kautkahdu sablu. Nè, es reis gribu buht wefels! — Saproti! — man nelas nelait. Wišu fcho tehju un drapju, šmebru un sablu nosaufums ween man jau reebj. Uf preekschu es buhschu wefels ari beš tàm.

Anna preeziga. Uf, wihrin, zil tad es buhtu laimiga, ja tas tà buhtu, zil tad es buhtu laimiga!

Jekabs. Nu, redsi, waj tu nu atkal nesmejees par mani?! — Tà tad tu tizi, ka es lihds fchim nebiju wefels meefigi un garigi?

Anna wihlufees. Zil tu gan eš nervofs, pasargi Deews. Ne weenu wahrdimu tew newar ifrunat tà, ka tu to nesapraftu zitadi. — Tee flolmeiftera gadi tewi pagalam fahendejušchi. No teem tu newari un newari atfoptees.

Jekabs. Uf, tad tàs tawas domas! — Šm, labi! — Warbuht, ka es buhtu atfopees, ja es buhtu dšihwojis tà, tà wiš ziti, to? — Ja es buhtu dšehris, pihpojis, to?

Anna. Tu atkal iftulko pehz fawas patikas.

Jekabs. Nè, tagad es tew jautaju: warbuht, ka tahda dšihwe man buhtu bijuši labaka, nekà ta, kahdu es dšihwoju — normala dšihwe.

Anna. Kas nu to lai šin...

Jekabs. Tu ifwairees no teefchas atbildes.

Septitais flats.

Anna. Jekabs. Andrejs.

Andrejs. Eenahf pa widu. Nu, labdeen!

Jekabs. Launi. Uf, tu ari klahf! — Es jau tuhdat tà domaju, ka tu ari nahfā. Tikai masleet par wehlu atnahzi, masleet par wehlu.

Andrejs. Es? Šmagi nofehšchas atšweltne. Man laita deefgan. Man nekur naw jasteidsas.

Jekabs. Bet nokawejis eš! — Nokawejis leeliftu flatu, kahds te norifinajās, ja — a! — Tahdu flatu reti dabu redset. Bet nu par wehlu!

Anna. Bet, Jakob, ko tu runà. Updomà til, ko tu runà!

Andrejs. Nu, lai tatschu winsch isrunajas pehz patikas. Mani tas nebuht neustrauz.

Jakob s Annai. Es sinu gluschi labi, ko es runaju. — Waj tad tas nebij leelisks stats, kad man — newainigam zilwelam! — wiš bruka wirsü? — Wiš! — Sahot no pascha tuwalà un beidsot ar tablako. — Un scho statu Andrejs no-kawejis. — Es par to runaju.

Andrejs. Newainigam?

Jakob s. Nu, kahdas tad tawas domas buhtu: wainigam?

Andrejs. Ko es no wisa ta sinu?! — Es til statos, ta tu tomehr eš masak no wisa ta zeetis, nekà kahds zits — tilpat newainigs...

Jakob s. Tu domà... Tà tad tu tadehl eš te eeradees, lai nowehrotu, zil dauds es esmu zeetis?

Andrejs. Tu maldees! — Es atbrauzu tās damas mantam pakal. Tās man japahrwed.

Jakob s istureschanos mainidams. Tà — a.

Andrejs. Jà, tās man atkal japahrwed us dsirnawam.

Jakob s. Tà tad wina paliks pee tewis? — Wina omehr paliks pee tewis?

Andrejs. Kadehl lai wina galu galà nepaleef pee manis? — Wina paliks!

Jakob s. Pause; staigà pa statuwi. Annai. Bet kas tad schodeen ar launagu? — Par to neweens, leelas, negrib wairs domat. Kur tad Darta?

Anna. Es nesinu teescham. Wina gan nebuhs mahjâ, jo zitadi... zitadi... Grib eet.

Jakob s. Pagaidi, man eekrita kautkas prahtâ. Andrejam. Jà, brahl! — es redsu, la ari schoreis tewi pee manis atweduschas nopeetnas darischanas, la tu neeš nahzis schurp tikai tadehl, lai pasmeetos par mani. Waj naw tà?

Andrejs. Lai smeetos? — Tadehl jau man naw jaet no mahjas laukâ, to es waru ari mahjâ isdarit.

Jakob s. Nu, redsi til! Ta ir prahtiga waloda. Ta ir pawisam prahtiga waloda, tahda man patihl! — Tad mums ari naw nelahda eemesla buht weenam us otru launam.

Andrejs. Ne masatâ eemesla. Man wismas tahda nekad naw bijis!

Jakob s. Nu, lai nu paleef! Lai nu paleef tas, kursch no mums bijis arweenu tas kildu zehlajs. — Jà — ko tad es gribeju teikt? — Waj tu, seewia, nesini, ko es gribeju — Jà, nu es atzerejos! — Redsi, pirms tu eenahzi, mums ar seewu bij nopeetna saruna. Gluschi nopeetna saruna.

Andrejs. Rā jau daschdeen nopeetneem laudim.

Zekabs. Gluschi pareisi! Mehš patlaban runajam par to, tas ir mana seewa negribeja atbildet man teešchi us weenu jautajumu. Waj tu, seewin, atzerees, kas tas bij par jautajumu.

Anna. Es jau nesinu, waj tu nopeetni to biji domajis, waj...

Zekabs. Annai. Gluschi nopeetni, firšnin, gluschi nopeetni. — Redsi, jautajums bija tahds, kā mums dsihwot. Ta normalā dsihwe, tahdu es lihds šchim dsihwoju... Zilweks manos gados wehl war padarit daschu labu mulkibu, ja tew tur nekas naw preti, waj nē! — Nu, redsi, es domaju, ka mehš us sameerinafchanos waretu isdsert tahdu konjazimu.

Andrejs. Pause. Krata pelnus no zigara.

Zekabs. Tu zeet klušu? — Tu nela neatbildi?

Andrejs. Es wispahr labak daru, kā runaju.

Zekabs. Tā tad tu peekriht tam?! — Nu, seewin, es domaju, ka ari tu par to tikai preezasees. Ir tahdi see-weešchi, kureem nepatihht wihreesechi, kas neds dser, neds pihpo... Un tu, man leekas, ari eši weena no tām. Man leekas, man wehl wajag buht weenai pudelei konjaka, ar kuru es masgaju kahju ikruš... Atnes mums to.

Anna. Ja tu wehleeš, atnesišchu. Iseet.

Ustotais flats.

Zekabs. Andrejs.

Zekabs. Ihsa pause. Staigā; noranj lalatu no galwas un nomet. Nu, tu!...

Andrejs. Ko tu gribi teikt?

Zekabs. Tu nu gan itin labi fini, ko es gribu tew teikt! — Es gribu tew teikt, ka neweens zits, kā weenigi tu eši pee wifas šchis schluras wainigs. Jā, weenigi tu, tu un wehl reis tu!

Andrejs. Lai nu weens zilweks flatas! — kā tad es wareju buht wainigs?

Zekabs. Jā, tu! — Bet kā arweenu, tā ari schoreif tu biji tas gudrais, kas smehjees plaukstā, bet es tas mulkis, kas tos lahpostus ištrehba.

Andrejs. Nu, pastatees til, ko tu ari wifu neifdomā! — Waj tad es tewi aizinaju winas preešchā zelos mestees, waj es tewi mahziju pihpot? — Galu galā!... Parlez vous français.

Zekabs. At, nerunā par to, nerunā. Man jau nelabi metas, kad atzeros ween!

Andrejs. To es tizu!

Jekabs. Ko tu tizi?

Andrejs. Ka tew metas nelabi. Ja es...

Jekabs. Ko nu tu! — Tu proti tilai zitus bedrē eegahst, bet gaidi, kad tu pats tur kritiņi! — Waj tu nebiji tas, kas man par wina wišadas leetas stahstiji?!

Andrejs. Ko tad es tew buhtu stahstijis?

Jekabs. Utzerees til! — Uņ upi eedama wina jau mahjā isgehrbjotees jau tā — tā rahda rolam, kā Andrejs to darijis, deesin waj mas esot prezeta seewa un nesin ko wišu wehl nē. — Utzerees til labi!

Andrejs. Man leekas... man leekas, ka tu wišu to pats peedomaji, nekā es stahstiju.

Jekabs. Utzerees til, tad redseņi! — Un es, weenteesitis, notizeju ari tew. Es wehl nodomaju šawā širdi: kas war sinat, ir ari tā. Un ja tas tā, ko tad wehl... Bet paslat kas no wiša ta isnahza: ihstena slepenpadomneeka seewa! — Eeredna seewa! Litumiga, laulata seewa un newis kaut kahda, tahda — tahda! — Utzerees til! — Neweens wahrds nebij pateesibā tā, kā tu man stahstiji!

Andrejs. Bet es tew neka lihdsīga neesmu stahstijis! — Tu pats esi aismiršis, ko esi dsirdejis no manis un ko pats isdomajis!

Jekabs. Tu attal gribi ar mani kildotees! Deews ar tewi! — Lai jau nu paleek tew taisniba, lai jau nu paleek! — Noslehpumaini — draudsi. Bet lai nu wina ir slepenpadomneeka seewa waj kas, tomehr drustu tahda wina ir, waj nē?

Andrejs. Deeluhlo, ka pehz kahdam deenam tew neisleekas, ka ari to es buhtu tew teizis.

Jekabs. Waj tu neesi to nowehrojis? — Nu, atbildi drošchi! — Bes kawaleereem wina istift newar un negrib. — Ees! — tur nahl mana seewa! — Atwirsas nost no Andreja.

Dewitais skats.

Jekabs. Andrejs. Anna.

Anna cenahst ar paplahti, uš turas launaga traufi un ribtos uš galda.

Jekabs. Jā, mihlo brahli! — Ari gudrais Salamans šaka: pahrbaudi wišu un kas labš, to paturi! — Winsch, nesaka wis, lai ziti tawā weetā pahrbauda, bet lai tu pats to dari.

Anna. Luhdsu, luhdsu pee galda!

Jekabs sehstas pee galda un teras pee kasijas sagatawoschanaš.

Andrejs nozel krehsu pee galda.

Defmitais skats.

Jefabs. Andrejs. Anna. Alife. Arturs.

Alife. Steidīgi pa vidu; ved Arturu pee rokas; gaviledama. Mamin, es viņu atradu! Un pagalam viņš arī nav un prabtu saudejis arī nav! — Darta tikai mēša, tikai mēša.

Arturs. Peedodat... es nāvaru. Kļūnās.

Alife. Es atradu viņu mūžu dahsā, kur viņš bij sāzerejis jau trešo dzejoli prosā par mani. Par mani ween, par mani ween! — Ach!

Jefabs. Meiten, ko tu...

Andrejs. Parlez vous français!...

(Pretskats.)

Beigas.